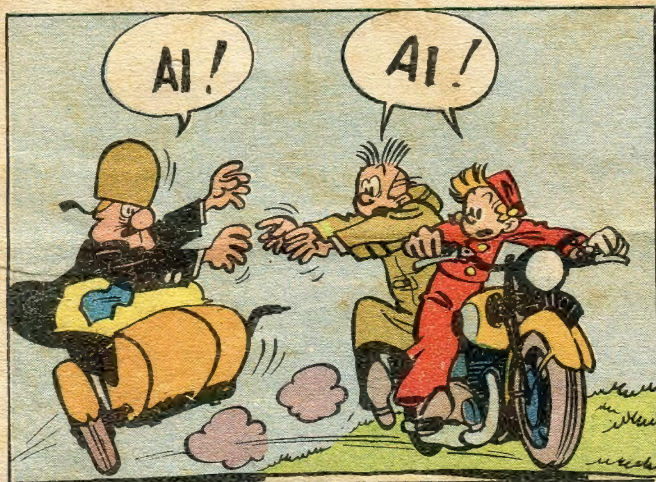
WEEKBLAD

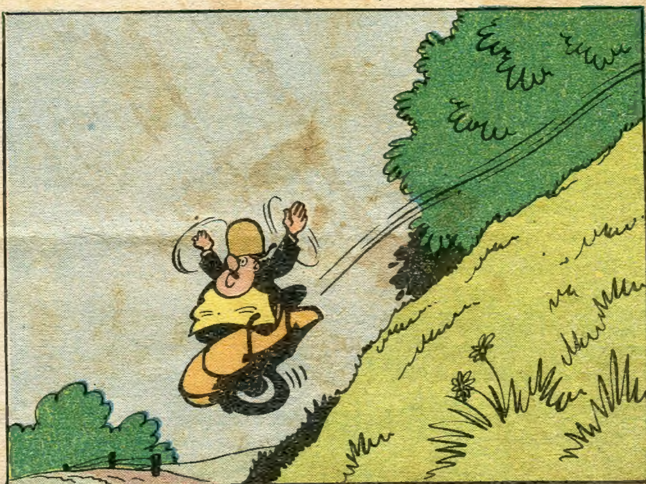
4 frank per nummer.

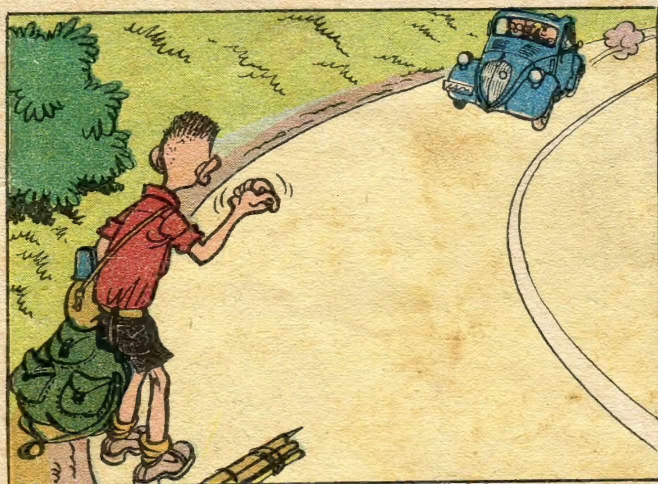

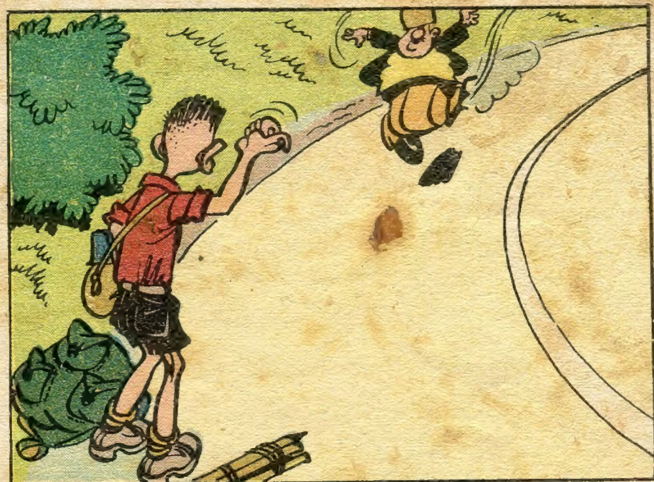
ROBBEDOES

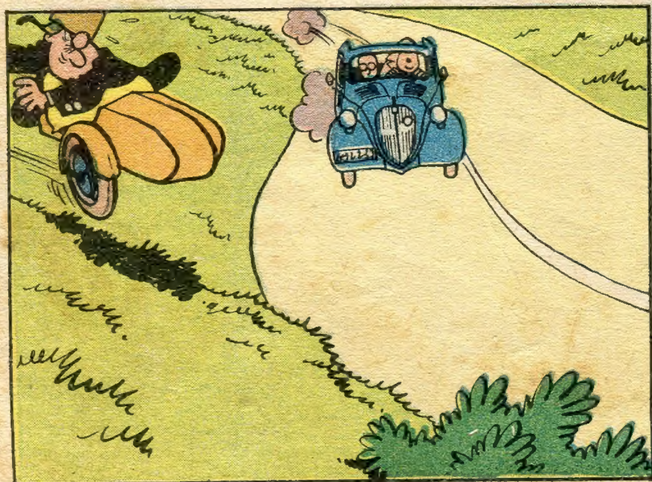
12e JAARGANG. — Nr. 548. — 28 SEPTEMBER 1950. — 24 BLZ.

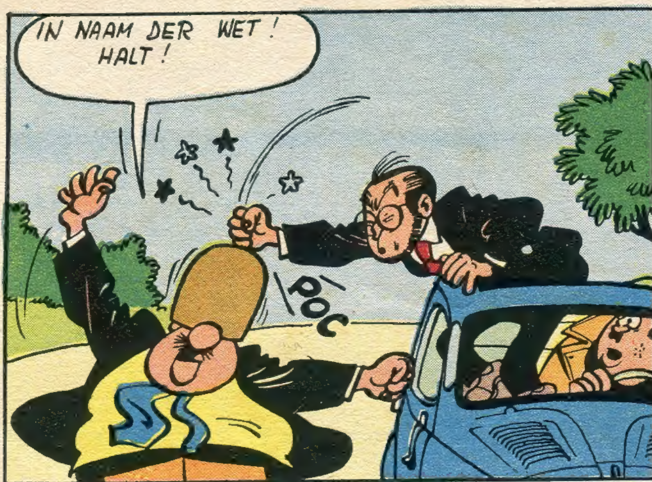

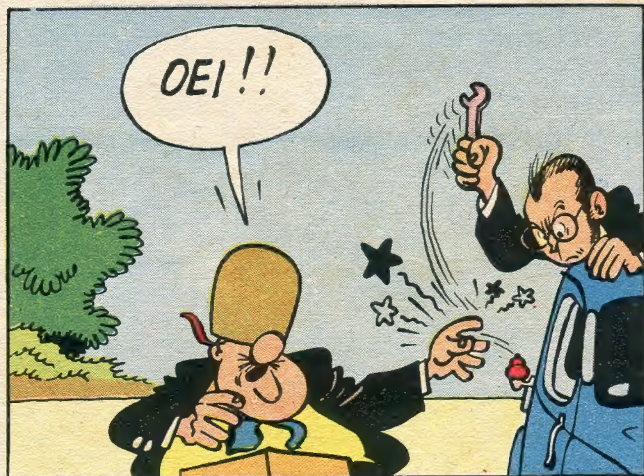

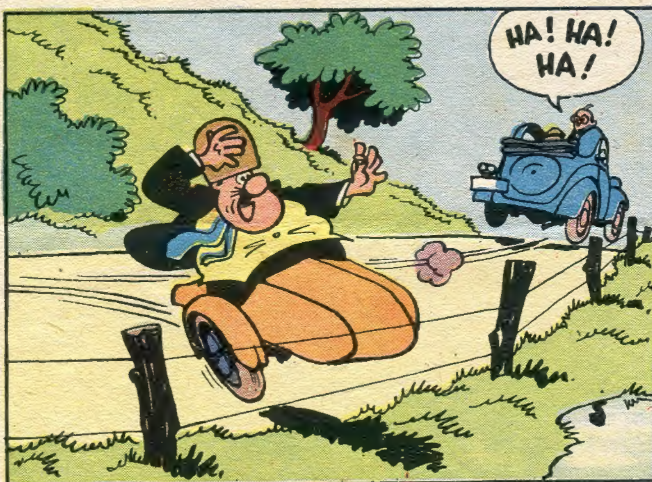

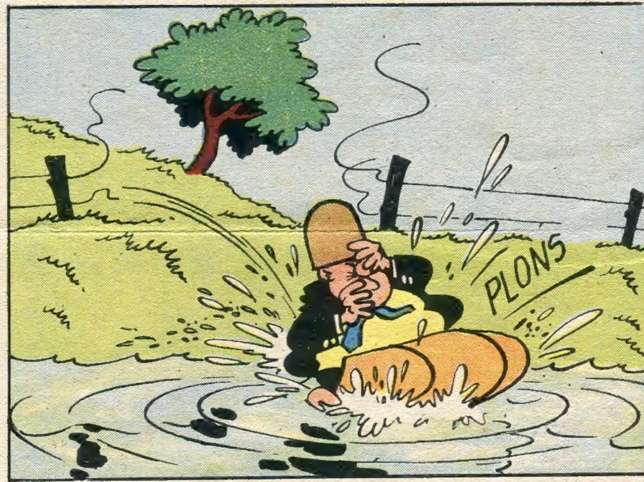

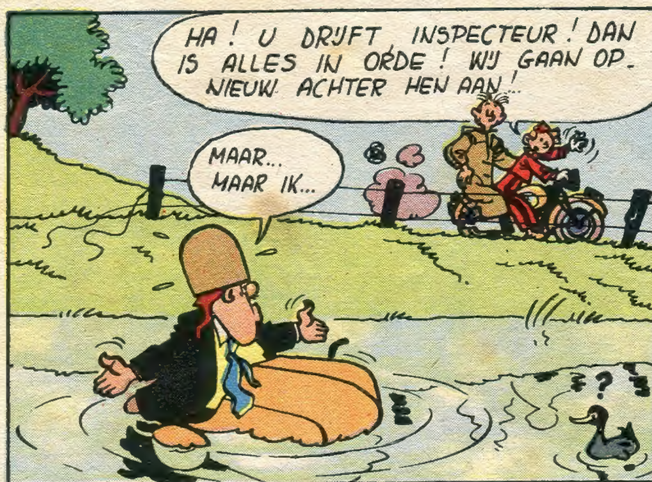

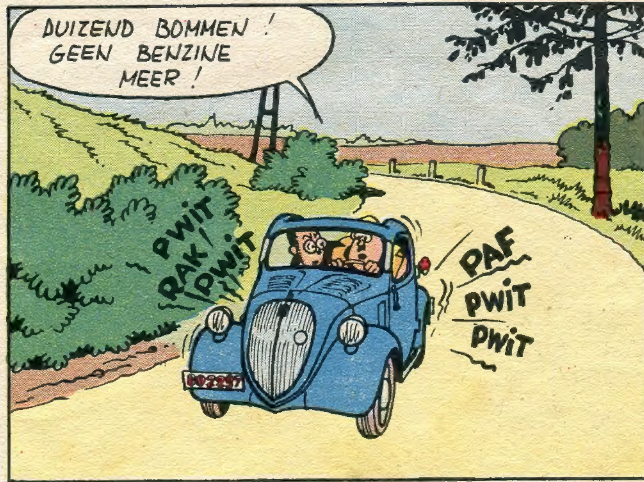

IN NAAM DER WET! HALT!
POC

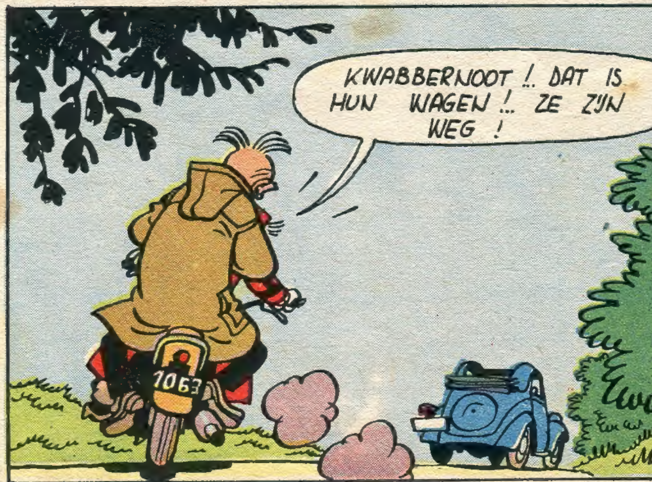

OEI!!

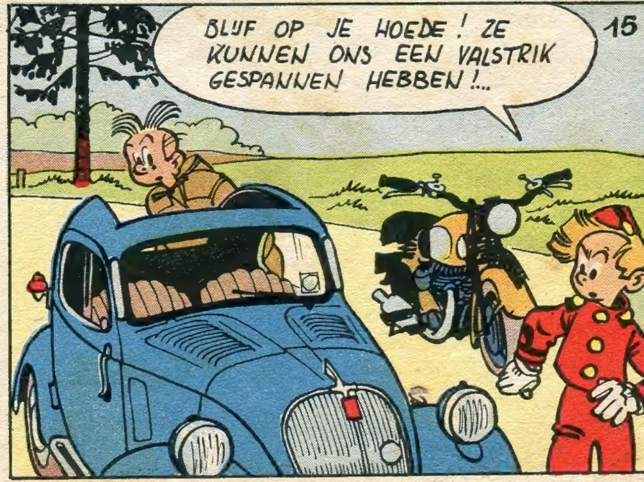

HA! HA! HA!

PLONS

HA! U DRIJFT INSPECTEUR! DAN IS ALLES IN ORDE! WIJ GAAN OPNIEUW ACHTER HEN AAN!..
MAAR... MAAR IK...

DUIZEND BOMMEN! GEEN BENZINE MEER!
PWIT RAK! PWIT
PAF PWIT PWIT

KWABBERNOOT!. DAT IS HUN WAGEN!.. ZE ZIJN WEG!

BLIJF OP JE HOEDE! ZE KUNNEN ONS EEN VALSTRIK GESPANNEN HEBBEN!..

GOEIE hemel, nu heb ik het toch eventjes warm gehad!

Ik had Robbedoes' kalotje weggestopt. Natuurlijk was het maar als grap bedoeld en ik vond het fijn, dat Robbedoes er overal tevergeefs naar zocht.

Maar de grap eindigde slecht. Stel je voor: Robbedoes maakte zich helemaal niet woest, hoor. Hij nam gewoon de hoorn van de telefoon en vormde een nummer. « Ik waarschuw de politie », zei hij.

Gelukkig kon ik hem dat nog op tijd beletten en hem zijn kalotje dadelijk teruggeven.

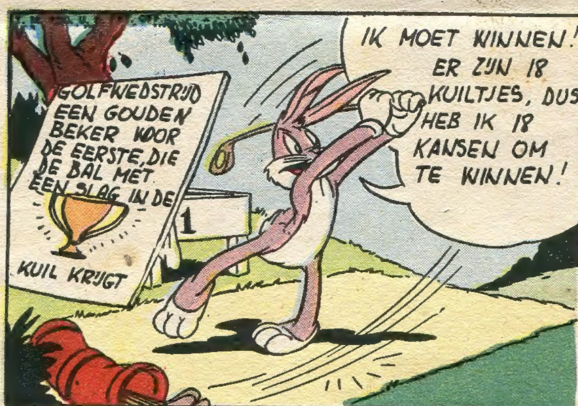
Want wat er anders met me zou gebeurd zijn, kun je lezen in ons artikel « Dieren voor de Rechter ».

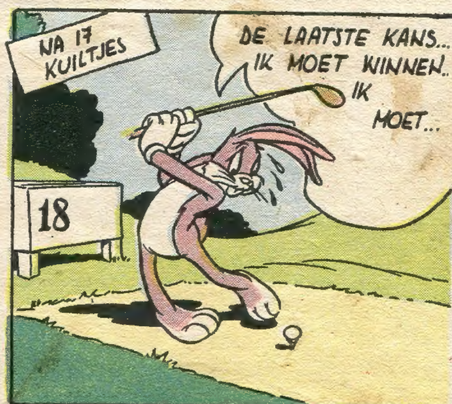
Je zult dadelijk snappen waarom ik het zo warm heb gehad!

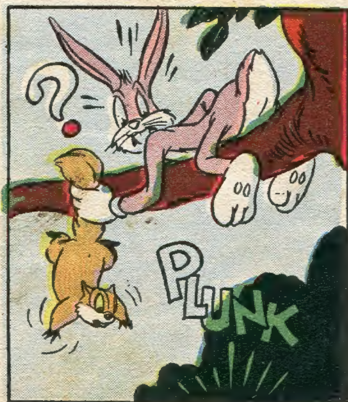

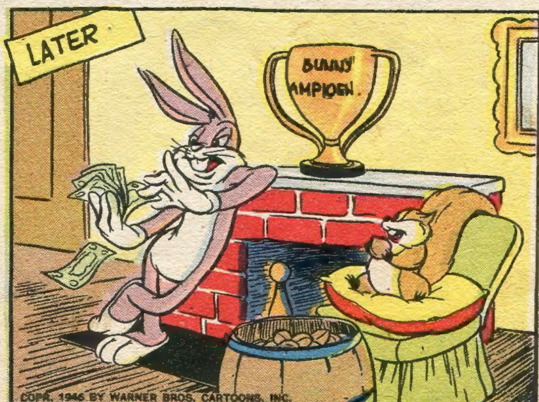

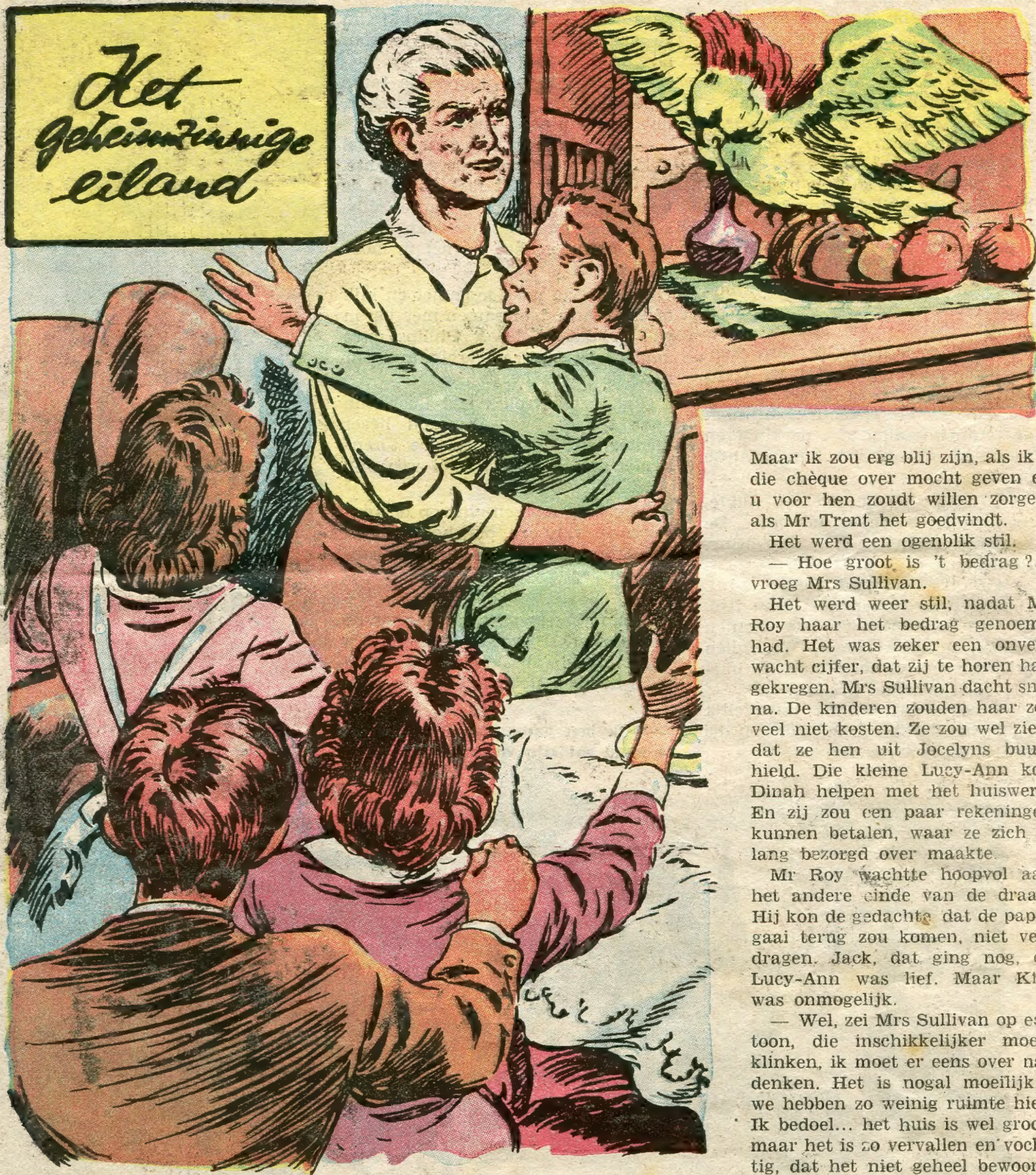

Ridder Parsival

(4)

KORTE SAMENVATTING. — Philip Mannering wordt tijdens de vacantie naar een privaat-school gestuurd om een beetje bijgewerkt te worden. Hij maakt er kennis met de andere leerlingen : Sam, Oliver, Jack en zijn zusje Lucy-Ann. Er is ook nog een papegaai, die meester Roy veel last bezorgt. Lucy-Ann en Jack moeten er de hele vacantie blijven daar hun oom en voogd ziek is. Philip neemt hen mee naar zijn oom en tante. Tante stelt Mr Roy in kennis van hun aankomst.

— Ze zijn met Philip meegekomen, zei ze, enigszins scherp. Ik kan niet begrijpen, hoe ze daar toestemming voor gekregen hebben. Ik kan hen onmogelijk hier houden.

Mr Roy's hart zonk in z'n schoenen. Hij had een ondeelbaar ogenblik gehoopt, dat het probleem betreffende Lucy-Ann en Jack met die vermoeiende papegaai opgelost was. En nu bleek dit niet waar te zijn.

— Dat spijt me, Mrs Sullivan, zei Mr Roy beleefd, hoewel het hem helemaal niet blij te moede was. De kinderen zouden Philip naar het station gaan brengen. Ik veronderstel, dat uw neef hen overgehaald heeft, met hem mee te gaan. Het is jammer, dat u hen niet voor de rest van de vacantie kunt houden. Ze zouden beslist veel liever bij u en Philip zijn. Ze hebben u waarschijnlijk al wel verteld, dat hun oom hen niet kan gebruiken. Hij heeft mij een chèque voor 'n hoog bedrag gezonden, met de hoop, dat ik hen houden zou. Maar ik zou erg blij zijn, als ik u die chèque over mocht geven en u voor hen zoudt willen zorgen, als Mr Trent het goedvindt.

Het werd een ogenblik stil.

— Hoe groot is 't bedrag ?... vroeg Mrs Sullivan.

Het werd weer stil, nadat Mr Roy haar het bedrag genoemd had. Het was zeker een onverwacht cijfer, dat zij te horen had gekregen. Mrs Sullivan dacht snel na. De kinderen zouden haar zoveel niet kosten. Ze zou wel zien, dat ze hen uit Jocelyns buurt hield. Die kleine Lucy-Ann kon Dinah helpen met het huiswerk. En zij zou een paar rekeningen kunnen betalen, waar ze zich al lang bezorgd over maakte.

Mr Roy wachtte hoopvol aan het andere einde van de draad. Hij kon de gedachte dat de papegaai terug zou komen, niet verdragen. Jack, dat ging nog, en Lucy-Ann was lief. Maar Kiki was onmogelijk.

— Wel, zei Mrs Sullivan op een toon, die inschikkelijker moest klinken, ik moet er eens over nadenken. Het is nogal moeilijk... we hebben zo weinig ruimte hier. Ik bedoel... het huis is wel groot, maar het is zo vervallen en vochtig, dat het niet geheel bewoond kan worden. Maar misschien is er toch wel iets op te vinden. Als ik de torenkamer weer in gebruik zou nemen...

Philip en de anderen, die alles konden horen, wat Mrs Sullivan zei, keken elkaar verheugd aan.

— Tante Polly, bindt in ! fluisterde Philip. O, Jack, ik wed erom, dat wij de torenkamer krijgen. Ik heb er altijd al willen slapen en er mijn kamer in willen hebben, maar tante Polly wilde 't nooit toestaan.

— Mrs Sullivan, u zou me een groot plezier doen, als u de kinderen van mij over wilde nemen, zei Mr Roy ernstig. Ik zal zelf naar Mr Trent opbellen. Laat dat maar aan mij over. Ik zal u de chèque onmid-

dellijk sturen. En als u soms meer geld nodig hebt laat u 't mij maar weten. Ik kan u werkelijk niet zeggen, hoe zeer ik u verplicht zou zijn. De kinderen zijn niet lastig. Lucy-Ann is 'n lief ding. Alleen de papegaai, dat is 'n akelig beest, maar u zou hem misschien in 'n kooi kunnen zetten.

— De papegaai kan me niets schelen, zei Mrs Sullivan tot Mr Roy's grote verbazing

Kiki gaf 'n luide schreeuw. Mr Roy hoorde het door de telefoon.

Die Mrs Sullivan moest een bizondere vrouw zijn, als ze van Kiki hield.

Er viel niets meer te bespreken. Mrs Sullivan zou zelf naar Mr Trent schrijven, nadat ze nader bericht van Mr Roy ontvangen had. Zij nam de verantwoording over de kinderen gedurende de rest van hun vacantie op zich.

De haak van de telefoon klikte, toen zij de hoorn er aan hing. De kinderen zuchtten van opluchting. Philip ging naar z'n tante.

— Dank u wel, tante Polly, zei hij. Dinah en ik vinden het reuze fijn, dat we onze vrienden hier kunnen hebben in de vacantie. We zullen proberen om uit ooms buurt te blijven en u allemaal helpen.

— Lieve Polly, zei Kiki vriendelijk en verliet Jacks schouder om op die van tante Polly te wippen.

De kinderen staarden hem verbaasd aan. Die goede oude Kiki! Om zo maar op tante's schouder te gaan zitten!

— Dwaze vogel! mopperde tante Polly, die niet wilde laten merken, dat ze het prettig vond.

— We gaan nog niet naar huis, zei Kiki onverwacht, en iedereen lachte.

— Philip, jij zult met Jack in de torenkamer moeten, zei tante Polly. Kom eens met me mee, dan zullen we samen zien, hoe we het in moeten richten.

» Dinah, ga naar je kamer en kijk of Lucy-Ann daar samen met jou in wil, of dat ze liever Philips oude kamer heeft, die een verbindingsdeur naar de jouwe heeft.

Dinah ging vrolijk met Lucy-Ann naar boven. Lucy-Ann zou liever dichter bij Jack slapen. De torenkamer was een heel eind weg van waar zij slapen zou.

Jack nam Kiki en ging op de vensterbank van een der hoge ramen zitten om de zeevogels in hun rusteloze glijdende vlucht te kunnen volgen.

Philip ging met z'n tante naar de torenkamer. Hij voelde zich blij. Hij was erg veel van Jack en Lucy-Ann gaan houden. Het was bijna te mooi

— Ik ben bang, dat deze kamer te koud zal zijn voor jullie, jongen.

om waar te zijn, dat zij hier een paar weken mochten blijven.

Ze gingen samen door een nauwe, kille gang, die naar een smalle wenteltrap voerde. Ze klommen de stenen treden op. De trap draaide en draaide en kwam op het laatst in de torenkamer. Dit was een ronde kamer met heel dikke muren. Er waren drie smalle, hoge vensters, waarvan er een op de zee uitzag. Er was helemaal geen glas in en de kamer was tochtig en vol van 't geluid van krijsende vogels en 't gebruis van de golven beneden.

— Ik ben bang, dat deze kamer te koud zal zijn voor jullie, jongen, zei tante Polly.

Maar Philip schudde dadelijk z'n hoofd.

— Dat kan ons niets schelen. We zouden de ramen toch wijd open gedaan hebben als er glas in was, tante Polly. Het kan best zo. We zullen het hier heel leuk vinden. Kijk, in die eikenhouten kist doen wij onze kleren. Die houten stoel is ook nog heel goed en we zullen van beneden een mat meenemen. We hebben alleen maar 'n matras nodig.

— Er zal waarschijnlijk ook geen bed langs die smalle trap omhoog kunnen, zei tante Polly. Dus, je wilt een matras hebben om op te slapen? Ik heb er nog een oude tweepersoons. Die zal voor jullie moeten dienen.

— Ik zal Dinah met 'n emmer en 'n dweil naar boven sturen om de boel een beetje op te ruimen.

— Ik dank u nog eens van harte, tante Polly, dat u alles zo geschikt hebt, zei Philip een beetje schuw, want hij was bang voor z'n hardwerkende tante.

Iedere vacantie merkte hij opnieuw dat hij haar eigenlijk helemaal niet kende.

— Ik hoop, dat de chèque van Mr Trent uw kosten zal dekken, maar ik ben er zeker van, dat Lucy-Ann en Jack niet veel zullen kosten.

— Philip, zei tante Polly, terwijl ze het slot van de oude koffer dichtknipte en zich met een zorgelijk gezicht tot de jongen wendde. Je moet niet denken, dat ik veel bizonders doen kan, jongen. Je moeder is niet erg goed geweest, ze heeft niet zoveel geld voor jullie kunnen sturen als gewoonlijk. Jullie schoolgeld is zo hoog en ik heb erg in zorgen gezeten. Je bent oud genoeg om te begrijpen, dat oom Jocelyn geen verantwoordelijkheid over het huishouden draagt. Het beetje geld, dat ik nog heb, vliegt door mijn vingers.

Philip luisterde geschrokken. Z'n moeder was ziek. Tante Polly had niet zoveel geld gekregen als gewoonlijk, dat klonk onrustbarend.

— Wat is er met moeder? vroeg hij.

— Ze is erg mager en moe. Ze zegt, dat ze veel hoest, zei tante Polly. De dokters verklaren, dat ze rust moet nemen... aan zee, als het enigszins mogelijk is, maar hoe zou zij haar werk op kunnen geven?

— Ik ga niet meer terug naar school, zei Philip vastberaden. Ik zal zien, dat ik ergens een baantje vind. Ik wil niet, dat m'n moeder zich voor ons dood werkt.

— Dat mag je niet doen, zei tante Polly. Je bent nog geen veertien. Nee, nu ik dat geld van Mr Trent zal krijgen, gaat 't wel weer.

— Dit huis is veel te groot voor u, zei Philip, die plotseling zag, hoe vermoeid zijn tante er uitzag. Waarom moeten wij eigenlijk hier wonen? Waarom kunnen wij niet weggaan en ergens 'n aardig klein huisje hebben, waar we niet zo eenzaam zijn?

— Ik zou het graag willen, zuchtte tante Polly. Maar wie zou er nu een huis als dit kopen? Half vergaan, half door de wind omvergeblazen, in een verlaten nest? Bovendien zou ik er oom nooit toe over kunnen halen. Hij houdt van dit huis, hij houdt van zijn kust. Hij weet er meer van af, dan iemand ter wereld. Het is niet goed om luchtkastelen te bouwen. Het zal al moeilijk genoeg zijn om net genoeg bij elkaar te schrapen voor Dinahs en jouw studie.

« Als ik zelf wat verdien, koop ik een huis, waar ik met moeder en Dinah in zal wonen » dacht Philip, toen hij achter z'n tante aanliep om de matras te gaan halen.

Hij riep Jack en de jongens sjouwden de matras met veel gepuf en gelach de nauwe trap op.

Kiki was op de schouders van zijn jonge baas gaan zitten en moedigde hen met veel gekrijs en geschreeuw aan. De ogen van Jo-Jo, die de twee jongens met een tafeltje en een koffer volgde, rolden in hun kassen. De zwarte knecht was woedend. Hij meende, dat het geschreeuw van de papegaai voor hem bedoeld was en antwoordde met scheldwoorden, die het beest natuurlijk niet verstond. Een ogenblik zweeg de vogel en Jo-Jo meende al dat hij de overwinning had behaald, toen een stem, die sprekend op de zijne geleek, hem de schrik op het lijf joeg.

Toen ze in de torenkamer kwamen, was Jo-Jo wit van angst en woede. Hij zette z'n last in de kamer neer en keek uit het raam. Philip vond, dat hij er slechtgehumeurd uitzag. Niet, dat hij ooit een goed humeur had, maar hij keek nog norser dan anders.

— Wat is er aan de hand, Jo-Jo? vroeg Philip, die helemaal niet bang was voor de norse knecht. Zie je soms weer « dingen »?

De kinderen lachten over Jo-Jo's beweringen, dat er 's nachts « dingen » ronddwaalden.

Jo-Jo fronste z'n wenkbrauwen.

(Wordt vervolgd.)

Wat moet je doen om lid te worden van de Robbedoesclub ?

Ten eerste : Op een briefje schrijf je je naam en volledig adres, je geboorteplaats en datum en de schuilnaam die je graag zou dragen.

Ten tweede : Daarbij voeg je een kleine foto om op je lidkaart te plakken. Als je geen foto bij de hand hebt dan kan je die later ook zelf op de lidkaart aanbrengen.

Ten derde : Briefje en eventueel foto stop je in een enveloppe en daarbij voeg je 15 fr. in postzegels. Op de enveloppe schrijf je : Robbedoes Ommeganckstraat 21, Antwerpen. Enkele dagen later ontvang je dan het mooie speldje van de Robbedoesclub en je persoonlijke lidkaart met de erewet en de sleutel van het geheimschrift. (Wie geen speldje verlangt, hoeft maar 2,50 fr. te betalen.) — De Hollandse lezers adresseren hun aanvragen aan : Robbedoes Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom en betalen Fl. 1.20 per postwissel (20 cent in postzegels voor degenen, die geen speldje verlangen).

Sommige lezers die zich « Robbedoes » niet geregeld bij een krantenverkoper kunnen aanschaffen, vragen de prijs van een abonnement. Voor hen laten we hier een lijstje volgen :

ABONNEMENT

van 5 October tot einde December :

VOOR NEDERLAND : Fl. 3.25.

VOOR BELGIE : Fr. 52.

Deze bedragen kunnen betaald worden Voor Nederland Per postwissel aan « Robbedoes » Bolwerk Zuid 56, Bergen op Zoom ; voor België : Door storting op Postrekening 3621 59 van « Robbedoes », Ommeganckstraat 21 Antwerpen.

Onze Correspondentie-dienst

Wil je graag corresponderen met een andere Robbedoeslezer of lezeresje? Doe dan een beroep op onze correspondentie-dienst.

Het is heel eenvoudig : Je stuurt aan Robbedoes een briefje, waarin je opgeeft : je naam en volledig adres, je leeftijd, de gedane studies, het soort correspondent(e), waarmee je in betrekking wil komen en de onderwerpen, waarover je graag wil schrijven. Robbedoes zal je dan opnemen in zijn lijst van correspondenten en zo gauw een rakker of rakkeresje zich aanbiedt, die voor jou geschikt is, zal het adres je gestuurd worden. Jongens corresponderen alleen met jongens, meisjes alleen met meisjes. Ook niet clubleden mogen een correspondent aanvragen. Deze dienst is voor ALLE LEZERS volkomen gratis.

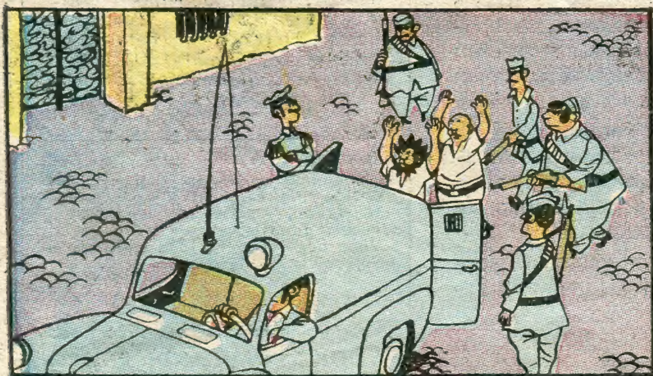
de BAARD en de KALE

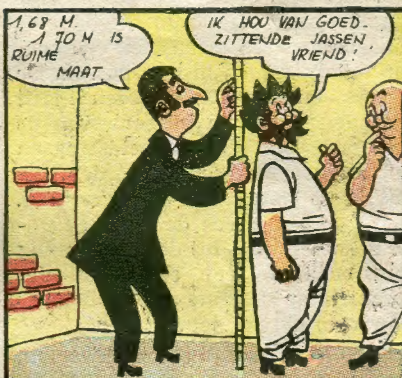

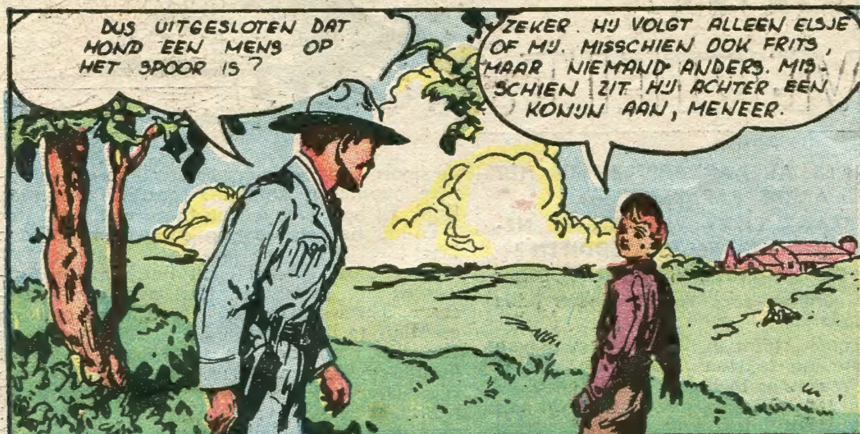

RIK RAKKERS

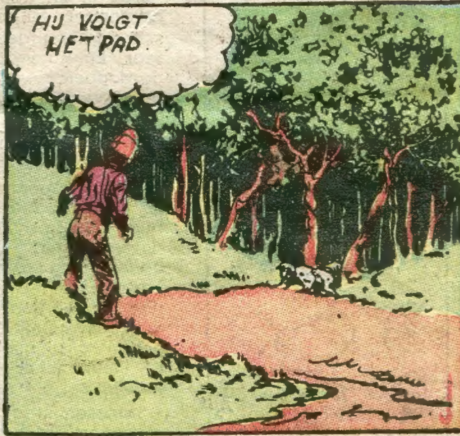
DOOR FRANK GODWIN

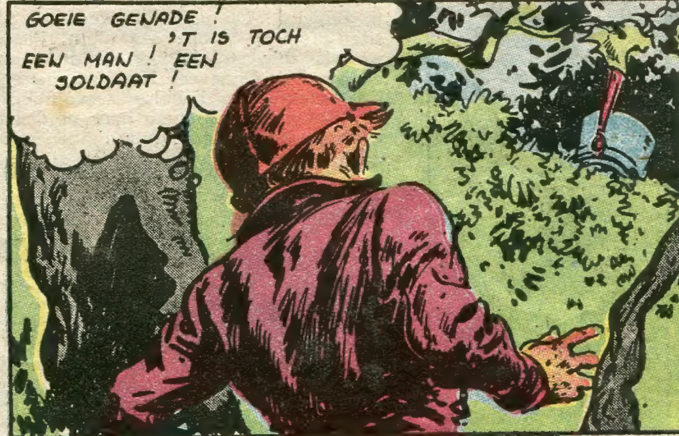

SNUFFELTJE VERTELT...

GROEIDEN ER AL AARDAPPELEN IN HET AARDS PARADIJS?
SCHREEF FRANZ LISZT VIJFTIEN OF NEGENTIEN HONGAARSE RHAPSODIEEN?
WIE WAS DE GROOTSTE PIANOVIRTUOOS?

Het antwoord op deze vragen vinden jullie op deze bladzijde!

De aardappel schijnt in het middenpunt van de belangstelling te staan! Dat kan ik best begrijpen. Wie is er in België geen liefhebber van frites? Iedereen! Ik geloof, dat wij ons nationaal gerecht bijna over heel de wereld beroemd en geliefd hebben gemaakt. Over de aardappel, VLIEGENDE VALK uit Gijzenzele, schreef ik uitgebreid nog in het begin van dit jaar. En nu vraag jij me weer waar de eerste aardappelen vandaan komen en wie ze ontdekt heeft.

Natuurlijk mag ik van Robbedoes zo maar niet in mijn penhouder klimmen om jullie dat alles van a tot z opnieuw te gaan uitleggen...

Piet Kwabbernoot redeneert zo: nergens in de heilige Schrift staat, dat Eva een friteketel had. Dan kan jer zo goed als zeker van zijn, dat er in het Aardse Paradijs ook geen aardappelen groeiden. En een tweede redenering van Piet is: in het Aardse Paradijs hoefde je niet te werken. Hoe kom je zonder werken aan aardappelen? Piet besluit: voor zulke ongehoorzame mensen als Adam en Eva zal O. L. Heer zeker « geen pataten hebben laten groeien »!

Intussen staat geschiedkundig vast, dat Europeanen de aardappel voor het eerst zagen groeien omstreeks 1534 in de Cordilleras (Chili, Bolivia). Onmiddellijk werd hij als curiositeit (stel je voor: een plant, die aan zijn wortels zo'n stel knollen krijgt!) gekoesterd en bemind. Ongeveer zoals wij nu een cactus vertroetelen. De Engelse zeevaarders Raleigh en Drake brachten hem naar de Oude Wereld over, waar hij door plantkundigen werd onderzocht. Deze stelden vast, dat zijn loof vergif bevat — het solanine — maar dat de knol een aanzienlijke hoeveelheid meelstoffen inhoudt. Toch dacht men er niet aan de knollen te eten (wat moet toen « eten » een eentonig iets geweest zijn!...)

Omstreeks op de helft der achttiende eeuw, toen er vreselijke hongerjaren over Europa kwamen en men alom naar « ersatz »-voedingsmiddelen zocht, probeerde men het met de aardappel. Natuurlijk, dat er aanvankelijk heel wat mensen waren, die van de aardappel niet veel moesten hebben. Als ze je morgen komen vertellen dat onkruid, slakken en pieren voedzame en gezonde kost is, zullen jullie dat ook niet aanstonds geloven!...

Lodewijk XVI gaf tenslotte het goede voorbeeld. Hij liet te Parijs een heel plein met aardappelen beplanten. Dit op aanraden van de sindsdien voor immer beroemd geworden Parijse apotheker Antoine-Augustin Parmentier. Dank zij hem eten wij nu friten met bief!

En nu hebben we nog de beroemde Franz Liszt!

Liszt, Mrs MINIVER uit Berchem bij Antwerpen, kende al een heel avontuurlijk bestaan. Hij werd in 1811 te Raiding geboren en stierf te Bayreuth in 1886. Zijn vader was van adel maar arm en rentmeester van vorst Esterhazy, de grote muziekliefhebber uit die tijd. Dezelfde vorst, die zo'n rol gespeeld heeft in het leven van Haydn. Ook vader Liszt ging vriendschappelijk om met Haydn.

Liszt is een van de talrijke wonderkinderen uit de Romantiek geweest. Op negenjarige leeftijd gaf hij al een concert! Dit bezorgde hem een « stipendium » of studiebeurs van enkele rijke heren. Vader Liszt zegde zijn betrekking op en hield zich toen alleen nog maar bezig met de opvoeding van zijn wonderkind. Franz kreeg les van Czerny en Salieri. De eerste kennen alle rakkers, die piano leren!

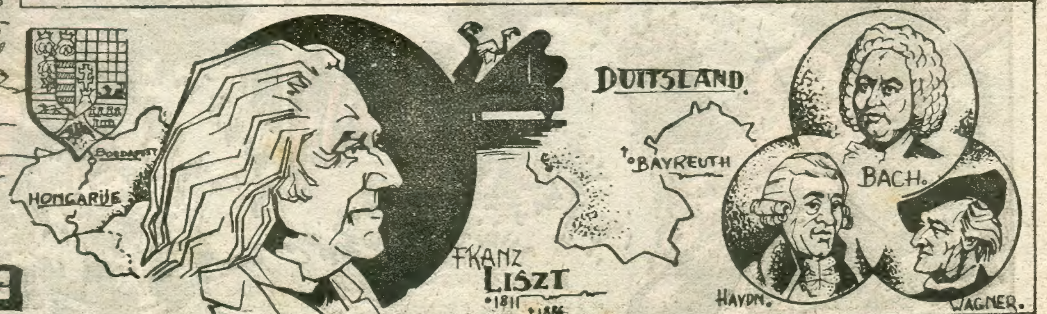
Twee jaar later trekt de familie Liszt naar Parijs. Hier werd de jonge Liszt al spoedig de lieveling van de voorname Parijse salons. Toen in 1827 vader Liszt stierf is de zestienjarige knaap al volledig in staat het gezin te onderhouden. Franz was dan ook een geweldig virtuoos. Naar kenners beweren is hij de grootste pianovirtuoos, die men ooit gekend heeft. Hij is de man, die het werk van Bach, Haydn en zoveel andere grote meesters wereldberoemd heeft gemaakt. Later was hij ook de grote propagandist van de « modernen » (toen de romantici). Vooral voor Wagner, die zijn schoonzoon was, heeft hij veel gedaan. Eerst in 1848 staakt Liszt zijn tournees als pianist om zich nog enkel met eigen composities bezig te houden. Deze zijn buitengewoon talrijk en hebben een tijdlang — bij de vorige generatie vooral — ophef gemaakt. Achteraf blijken ze echter heel wat « romantiekerige » opgeschroefdheid en bombast te bevatten, dikwijls afgestemd op acrobatie en virtuositeit. Echt ontroeren doen ze meestal niet. Vooral bekend van hem zijn « Les Préludes », de drie « Liebestraüme » (vooral de derde), een grote Mis, de Faust-symphonie en niet het minst zijn Hongaarse rhapsodieën. Die schreef hij volgens sommigen negentien en volgens anderen vijftien, want die zeggen, dat de vier laatste... Spaanse zijn! De tweede is jullie allemaal bekend... Misschien alleen maar door de parodie die onze vriend Willy Derby er indertijd op gemaakt heeft! Het is dan ook wat men heet een echt « bravour »-stuk!

Maar daar zie ik... Sjarel de Zetter met « bravour » op me af komen! Vlug mijn papiertjes bij elkaar gegrabbeld en tot volgende week!

MET ROBBEDOES VOORUIT EN VOORAAN!

Je trouwe aartsrakker,

SNUFFELTJE.

Vragenbus

J. D. M. - St Andries-Brugge. — Waar je ons zo maar ineens 42 vragen stelt, zul je wel begrijpen, dat we deze niet alle in één keer kunnen beantwoorden. We zullen de antwoorden dus over een aantal « Robbedoezen » verdelen. Hier heb je een eerste reeks. Martin Mars : Alleen in dienst bij de vloot : JRM-1 en JRM-2. - Douglas DC3 : Vloot R4D-7. - Douglas DC5 : Leger C-110, vloot R3D. - Douglas DC7 : Leger C-74 en C-124A. - Douglas DC8 : Onbekend. - Lockheer Constellation : Leger C-69 en C-121. - Constitution : Vloot XR60-1. - Grumman Mallard : Militaire versie « Albatross ». Leger nu : SA-16A. Vloot PF-1A. - Boeing 417, 431-16, 431-17 : Projecten. - Convair Liberator transport : Leger C-87. Vloot RY. - Convair 240 Liner : Onbekend of in dienst bij vloot. - Martin 2-0-2, 3-0-3 en 4-0-4 : Allen in burgerlijke dienst. - Bell 42 : Onbekend of in legerdienst (waarschijnlijk niet). - Bell 47 : 47B : Leger YH-13, Vloot HTL-1. 47D : Leger H-13B, vloot HTL-3. - Bell 48 : Leger YH-12. - Mac Donnell en de specificatie XHJS-1 gaan onmogelijk samen. Inderdaad : X : experimenteel. HJ : helicopter voor gemengd gebruik. S : gebouwd door Sikorsky. 1 : eerste versie. Het betreft hier dus de Sikorsky XHJS-1. - Kellet KH-2, Landgraff UH-4 en H-2 zijn fabrieksnummers. - Sikorsky HO2S-1-R-C betekent : Waarnemingshelicopter, de tweede gebouwd door Sikorsky, eerste versie vliegdekschipversie, gebruikt voor transport. H in het begin van een specificatie betekent inderdaad helicopter- De Martin Maryland is de Martin A-22. - De Curtiss P-40 benamingen zijn als volgt : P-40A, P-40B en P-40C waren in de USAAF bekend als Warhawk en in de RAF als Tomahawk. De P-40D, P-40F en P-40E waren in de USAF ook bekend als Warhawk en in de RAF als Kittyhawk. De « Mohawk » was de RAF-naam voor de P-36, in Amerika gekend als « Hawk ». - Je laatste vraagje, waarin je om de volledige lijst versies van een viertal bekende toestellen vraagt, kunnen we, voorlopig althans, niet uitgebreid antwoorden. We kunnen later dit vraagje in een of meerdere artikels verwerken. Zo zul je toch tevreden gesteld worden. Nog wat geduld echter ! De andere gegevens van vraag 3 komen een volgende keer.

Hawker Tempest 6698. — Hier komt het vervolg van je vraagjes. Als we de gegevens niet noemen, betekent dit, dat we er op dit ogenblik niet over beschikken : B & V BV 140 : Hoogtegrens 3.000 m. Bemanning 3 koppen. - B & V BV 222 : Hoogtegrens 7.390 m. Leeggewicht 26.800 Kgr. (ongeveer). Bem. 11. - Dornier Do 214 : Project, dat nooit gebouwd werd ! Acht motoren in 4 groepen van twee. Spanwijdte 60 m. Lengte 51,60 m. - Dornier Do 18 : Bemanning van 4 koppen. - Dornier 217 : Hoogte ongeveer 5 m. Totaal gewicht 15.890 Kgr. Bemanning 4 koppen. - Focke-Wulf 190 : Hoogte 3,96 m. Leeggewicht 2.974 Kgr. Totaal gewicht 4.900 Kgr. Hoogtegrens 11.410 m. Vermogen 1.600 PK. - Focke-Wulf 200 : Leeggewicht 12.430 Kgr. Bemanning : 8 koppen. - Heinkel 111Z : Vijf maal 950 PK. - Heinkel 219 : Hoogte 4,40 m. Hoogtegrens 9.300 m. Bemanning 2 koppen. - Heinkel 177 : Leeggewicht 16.800 Kgr. Hoogtegrens 8.080 m. - Henschel 129 : Totaal gewicht 3.900 tot 4.000 Kgr. Hoogtegrens 9.000 m. - Junkers Ju 52/3m : Drie maal 805 PK. - Junkers 88A1 : Leeggewicht 8.437 Kgr. Hoogtegrens 8.940 m. Bemanning 4 koppen. - Junkers Ju 87 Anti-tank : Spanwijdte 13,8 m. Lengte 11,13 m. Hoogte 3,9 m. Totaal gewicht 5.720 Kgr. Max.-snelheid 408 Km.-u. Hoogtegrens 7.320 m. Bemanning 2 koppen. Vermogen 1.300 PK. - Junkers Ju 87D : Leeggewicht 3.043 Kgr. Totaal gewicht 5.720 Kgr. Hoogtegrens 7.320 meter.

Oproep

Een interessant initiatief gaat uit van de Vlaamse Automobilistenbond. Deze vereniging plaatste in verschillende bladen een oproep, waarin zij zich richt tot Vlaamse Luchtvaartenthousiasten om zich te verenigen in een Vlaamse Luchtvaartbeweging ! De oproep zegt o. m. : « We richten ons tot de jongens zowel als de meisjes. We horen even graag van de jeugdige modelbouw als van de professor in aero-dynamica ! Allen, die begeesterd zijn door de luchtvaartgedachte, schrijven ons ! Liefst geschiedt dit op een briefkaart (die we dan meteen als voorlopige steekkaart gebruiken), waarop voorkomt: Naam, voornaam, geboortedatum- en -plaats, volledig adres. Of u zich met de luchtvaart bezig houdt, hoe en hoelang. Is u lid van een of andere luchtvaartbeweging ? Is u werkzaam in de luchtvaart ? Wat interesseert u het meest in de luchtvaart ? Eventuele op- en aanmerkingen. Deze kaarten te zenden aan de Vlaamse Automobilistenbond, St Jacobsmarkt 45, te Antwerpen, onder het motto : « Vlaamse Luchtvaart-Beweging ».

Nader nieuws omtrent deze oproep kunt u vinden in het komend nummer van « De Toerist » en « De Autotoerist ».

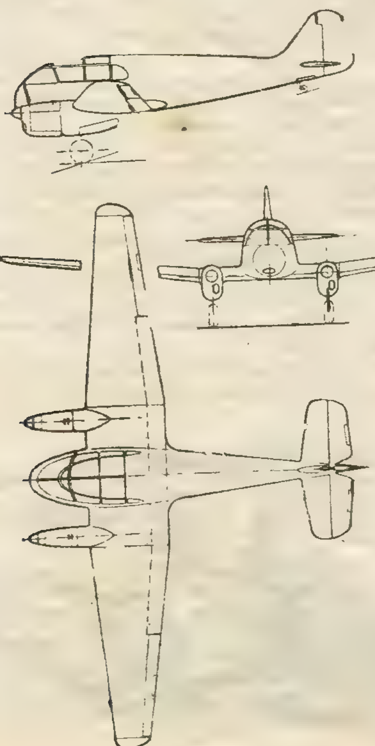
Tot zover deze oproep van de V. A. B. We bevelen al onze oudere lezers, die zich werkelijk voor de luchtvaart interesseren, van harte aan, hierop te antwoorden. Het lijkt ons een gelukkig initiatief.

BOB.

ONS MAATSCHETSENHOEKJE :

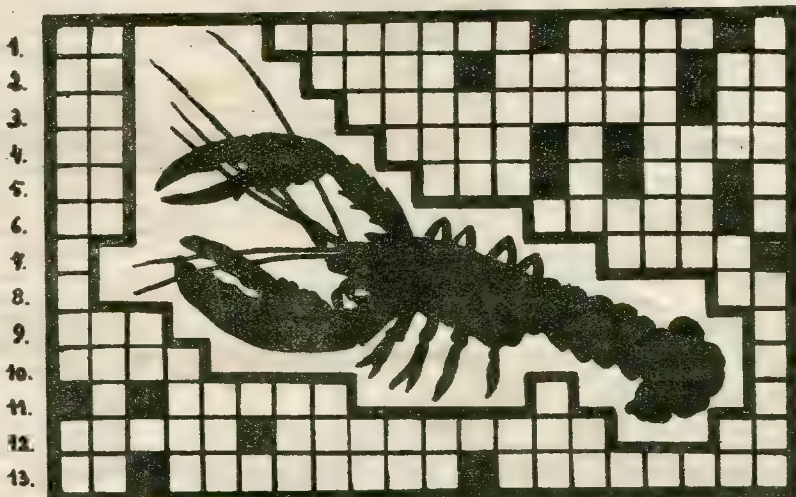
AERO 45

(Tsjechoslowakije)

Onze Kruiswoordraadsels

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20.

HORIZONTAAL

1 : Afk. van Réponse payée. - Brandweerman. - Laag water. — 2 : Uitroep. - Altijd groene heester. - Visuil. - Aan de mast. — 3 : Afkorting van In voce. - Bruinzwart. - Voegwoord. — 4 : Achter. -Hondensoort. - Spijker. — 5 : Ontkennend voorvoegsel. - Tochtje per fiets, te paard, enz. - Daar. — 6 : Afk. van Cum annexis. - Gewijde harpzang. — 7 : Eerste mens. — 8 : Landbouwwerktuig. — 9 : Lyrisch gedicht. — 10 : Nu en dan. — 11 : Beeld zonder armen of benen. — 12 : Roomijs. - Toverkol. - Bepalend lidwoord. — 13 : Verkorte meisjesnaam. - Bekende Indische houtsoort. - Zwavelzuur.

VERTIKAAL

1 : Neushoorn. - Torenkauw. — 2 : Oude Spaanse dans. - Stekels van een rozelaar. — 3 : Afk. van Eminentie. — 4 : Hemellichaam. — 5 : Grootmoeder. — 7 : Vorm van staan. — 8 : Boven. - Broeder van vader of moeder. — 9 : Niet wild, tam. - Verkorting van vader. — 10 : Schijf van een appel. - Lengtemaat. — 11 : Bijenhouder. - Ronde spier aan een mast. — 12 : Rolsteen. — 13 : Oxyde op metalen. - Afk. van Eerstvolgende. — 14 : Daar (bijwoord). - Sneeuwschaats. — 15 : Meetkundig lichaam. - Verkorting van Stuiver. — 16 : Reuzenslang. - Dubbele klinker. — 17 : Gedrongen. — 18 : Meisjesnaam. — 19 : Kleine hert. - Pers. voornaamwoord. - Muzieknoot. — 20 : Luipaard. - Band of riem.

OPLOSSING VAN VORIG RAADSEL

Horizontaal. — 1 : Alliage. — 2 : Graad, Vat. — 3 : Zuidwester. — 4 : Gladiatoren. — 5 : Senaat. Na. — 6 : Rel, Oud.

Vertikaal. — 1 : Zg. — 2 : Gul. — 3 : Arias. — 4 : Ladder. — 5 : Lawine. — 6 : Ideaal. — 7 : Sta. — 8 : Toto. — 9 : Ever. — 10 : Arend. — 11 : Na.

HET GEVAAR KOMT

GRAAF DE CLISSON was helemaal niet te spreken over de loop der gebeurtenissen. Zenuwachtig stapte hij op en neer in zijn tent. Zijn sporen rinkelden en zijn lange degen sloeg tegen zijn maliënkolder. Het was om er razend van te worden. De belegering van Fécamp duurde nu al meer dan drie maanden. Sedert drie maanden hadden zijn troepen alle pogingen verijdeld om de stad te bevoorraden. Die morgen heel vroeg hadden de koninklijke stormtroepen de grote aanval ingezet, maar ze slaagden er niet in, vaste voet te krijgen op de vestingmuren. Kokende pik en olie kregen zijn soldaten meer te slikken dan hun lief was. In de diepe grachten onder de muren lagen doden en gewonden op elkaar gestapeld. Minstens twee compagniën had hij tijdens deze bestorming verloren en de verdedigers waren geen stap geweken.

De voorraad kanonskogels was bijna uitgeput en het enige kanon der belegeraars had zoveel schroot naar de vestingmuren gebraakt, dat het ervan te gloeien stond.

De stormtroepen geraakten uitgeput en ontmoedigd en de graaf zag wel in, dat hij de nutteloze aanval moest staken.

Het begon al te deemsteren. Er bleef nog net genoeg tijd over om de gewonden weg te brengen en de doden ter plaatse zelf te begraven. De hogere officieren kwamen samen in de tent van hun bevelvoerder om te beraadslagen. Zij zagen er allesbehalve goedgehumeurd uit. Die donderse stad verdedigde zich al te hardnekkig en het zou heel wat moeite kosten om ze tijdens een frontaanval in te nemen. Er was geen denken aan, de bestorming aan een andere zijde te wagen, want de achterkant leunde tegen de zee aan en daar rezen dikke muren boven op de loodrechte rotswanden.

De bespreking bleef duren, maar niemand kon een duidelijk plan voorleggen, niemand had nieuwe voorstellen te doen

Op dat ogenblik liet een kapitein een onderhoud aanvragen, wat hem geredelijk werd toegestaan. Even later kwam hij binnen.

— Hebt u een voorstel te doen, kapitein? vroeg de graaf met een sceptisch lachje.

— Jawel, heer. Als ik zo vrij mag zijn...

— Uw naam?

— De Bois-Rosé.

— Goed. Wij luisteren.

— Heer, aan de frontzijde zullen we Fécamp nooit kunnen innemen.

Deze verzekering werd op een algemene schaterlach onthaald.

— Wel, kapitein, dat hadden we alleen ook wel kunnen ontdekken. Is dat alles.

— O neen, heer. Ik ken een middel om Fécamp nog heden nacht in te nemen. Ik geloof, dat ik het met vijftig mannen klaar zou spelen.

— Kapitein, u schijnt te vergeten, dat het hier om een ernstige zaak gaat. Heel wat van onze mensen werden vandaag buiten gevecht gesteld en ik zou u aanraden, ons niet langer op te houden met kletspraatjes.

— Heer, neem me niet kwalijk. Dit zijn helemaal geen kletspraatjes. Ik ben absoluut overtuigd, dat ik slagen kan. Ik heb enkel een boot nodig, groot genoeg voor vijftig man. Laat me vrij spel en houd het leger gereed om de stad binnen te rukken zo gauw de valbrug neergelaten wordt. Hij hield zo'n vurig betoog en scheen zo zeker van zijn stuk, dat de legeraanvoerder eindelijk zijn goedkeuring hechtte aan het plan.

De nacht daalde over de donkere stad, een koude, inktzwarte nacht met laag drijvende wolken en kille, luguber jankende wind.

. . . .

In hun goede stad Fécamp rusten de dappere verdedigers uit van de vermoeienissen van die dag, maar op de hoge, ongenaakbare vestingmuren staan de schildwachten scherp te luisteren naar de geluiden van het vijandelijke kamp. Vooral aan landzijde wordt flink gewaakt, want alleen uit die richting zou het onverwachte gevaar kunnen opduiken.

Over wat aan de zeekant gebeurt, hoeven ze zich niet ongerust te maken. Daar stijgen de versterkingen vijftig voet hoog boven de woeste branding op. Een aanvalspoging uit die richting is tevoren tot mislukking gedoemd. Bovendien is het hoog water vannacht, en de zee is bepaald kwaad gehumeurd. Nee, van die kant is geen gevaar te duchten.

Zo denken de schildwachten er ook over, want ze slapen de slaap der rechtvaardigen.

Wat een heerlijk wijntje hebben ze zoëven door hun keelgat laten vloeien. Na de harde strijd hadden ze dat wel verdiend. Maar hun twee gezellen, die hen zo edelmoedig hebben getracteerd, hebben heel wat minder gedronken. Hun geest is volkomen helder gebleven en ze waken.

Wat daar beneden in de branding gebeurt, schijnt hun buitengewoon te interesseren.

— Zie je werkelijk niets? fluistert de ene... Dààr... Heb je niet de indruk, dat rechts een vlek beweegt, die nog zwarter is dan de nacht en die langzaam naderbij komt? Hij heeft zich ongetwijfeld niet vergist, want plotseling flitst daar in de diepte een lichtstraal aan en het licht, als een bliksemschicht. Dat moet een signaal zijn.

Ja, het is een signaal, want de twee wakkere schildwachten antwoordden met eenzelfde lichtschijn en zij laten dadelijk daarna twee touwen in de afgrond neerzinken. Op regelmatige afstanden zijn stokken aan het touw bevestigd, zodat de touwen verbazend veel op een ladder lijken.

Hier is iets ongewoons aan het gebeuren. Het zou ons helemaal niet verwonderen, als die twee kerels daar boven op de vestingmuren mannetjes van graaf de Clisson waren.

Mannetjes van de graaf? Of misschien wel van die slimme kapitein Bois-Rosé! Want het is wel degelijk vannacht dat deze zijn grote slag wil slaan.

De zwarte vlek is nu dichterbij gekomen en wie goed en scherp luistert, kan al de riemslagen horen.

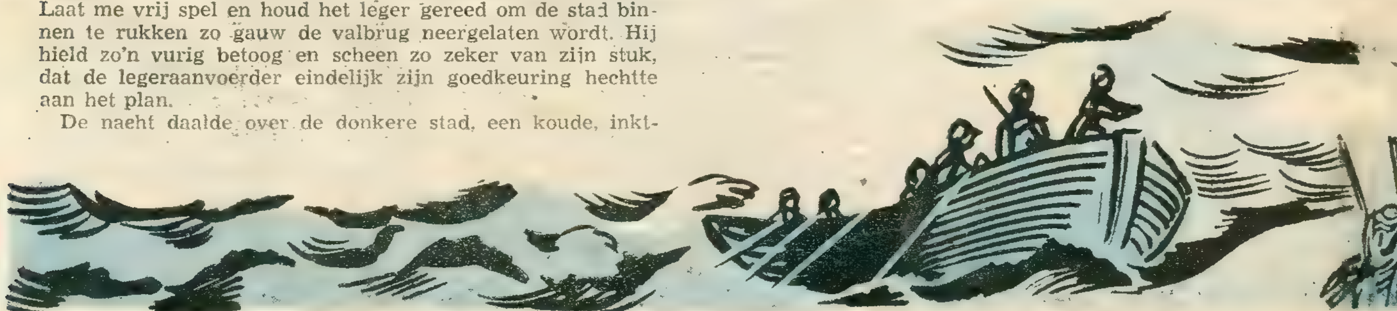
Het is nu ebbe en vlak onder de vestingmuren duikt een zwarte, glibberige rots uit de golven op. Dit gebeurt niet vaak, maar juist vandaag trekt de zee ver weg.

Dat moeten die van Fécamp toch ook weten. Waarom hebben ze dan geen rekening gehouden met dit feit? Of hebben ze zoveel andere zorgen, dat ze er gewoon geen aandacht aan geschonken hebben?

Maar Bois-Rosé heeft het niet vergeten. Lang heeft hij een mogelijkheid gezocht om de trotse stad door list ten val te brengen, waar geweld gefaald heeft. Hij heeft uitgerekend, dat bij laag water een grote platte klip aan de voet van de vestingmuur droog zal komen en dat het dus mogelijk is, daar voet aan wal te zetten.

Nu nadert hij haast geluidloos met zijn vijftig onverschrokken mannen, vijftig waaghalzen, die al tientallen bestormingen hebben meegemaakt en ook thans bereid zijn, hun leven op het spel te zetten.

Ze naderen... De boot stoot zacht tegen de rots. Vage gestalten kruipen over de klip en verdwijnen in de diepere

T UIT ZEE

duisternis aan de voet van de hoge rotswand. Zij moeten zich haasten, want spoedig zullen de woedende golven weer over de klip slaan.

Plotseling gaat de touwladder gespannen staan. De beklimming is begonnen. Langzaam hijsen de mannen zich op aan de slingerende touwladder. Bois-Rosé heeft besloten, het laatst op de rots te blijven, want de zee nadert dreigend.

In het begin gaat alles goed. De eerste man heeft al bijna de kantelen bereikt, als er een hink in de kabel komt. Waarom vorderen de mannen niet meer? Wat is er daarboven aan de hand? De touwladder begint gevaarlijk te slingeren.

Bois-Rosé staat te koken van ongeduld, maar hij durft niet roepen uit vrees voor alorm.

De soldaat op de onderste sport fluistert hem toe, dat de bovenste niet hoger wil, want hij is plotseing duizelig geworden en kan geen stap meer verzetten. Zal zo'n domme rekel heel het prachtige opzet doen mislukken?

Boven op de vestingmuur turen de twee handlangers in de afgrond. Ze begrijpen al evenmin, waarom niemand uit de duisternis opduikt.

Bois-Rosé houdt het niet langer meer uit. Opgezweept door woede en door de angst voor mislukking, slaagt hij er in, zich omhoog te werken, over de andere soldaten heen. Het mag een wonder heten, da hij zijn nek niet breekt. Spoedig heeft hij de eerste man bereikt. Deze hangt daar tussen hemel en aarde, terwijl hij zich kramachtig vastklemt aan de touwen. Hoewel hij half bewusteloos is van duizeligheid, houdt hij zich vast met bovenmenselijke kracht en Bois-Rosé slaagt er niet in, weer beweging in hem te krijgen...

De kapitein aarzelt niet lang. Hij slaat een touw om het middel van de sufferd en maakt hem stevig vast aan de touwladder. Een goed gemikte vuistslag en de kerel is bewusteloos. Daar hangt hij dan te bengelen als een meikever aan een touwtje.

De anderen kunnen de beklimming voortzetten en spoedig staat heel de troep boven op de muur.

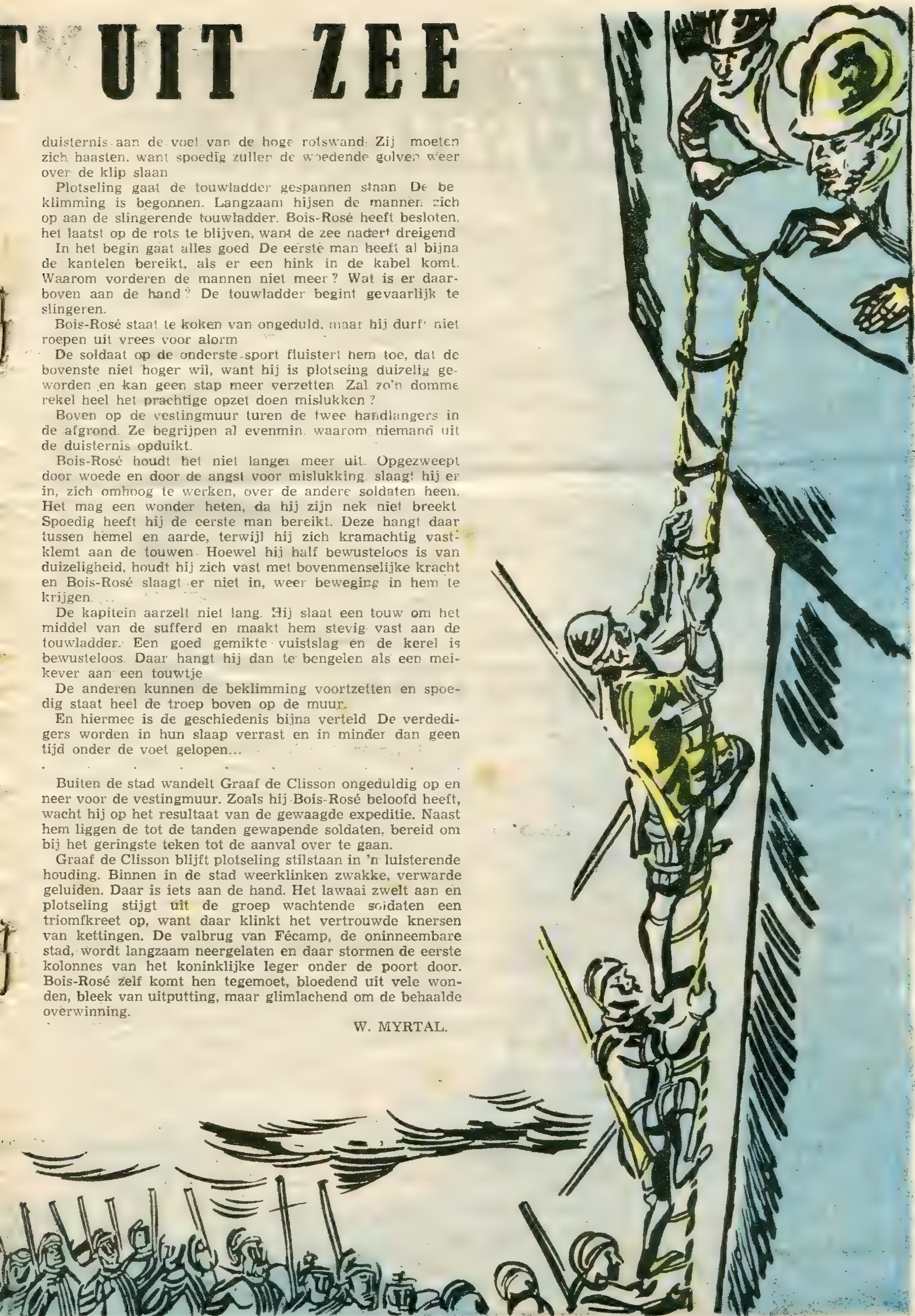
En hiermee is de geschiedenis bijna verteld. De verdedigers worden in hun slaap verrast en in minder dan geen tijd onder de voet gelopen...

. . . .

Buiten de stad wandelt Graaf de Clisson ongeduldig op en neer voor de vestingmuur. Zoals hij Bois-Rosé beloofd heeft, wacht hij op het resultaat van de gewaagde expeditie. Naast hem liggen de tot de tanden gewapende soldaten, bereid om bij het geringste teken tot de aanval over te gaan.

Graaf de Clisson blijft plotseling stilstaan in 'n luisterende houding. Binnen in de stad weerklinken zwakke, verwarde geluiden. Daar is iets aan de hand. Het lawaai zwelt aan en plotseling stijgt uit de groep wachtende soldaten een triomfkreet op, want daar klinkt het vertrouwde knersen van kettingen. De valbrug van Fécamp, de oninneembare stad, wordt langzaam neergelaten en daar stormen de eerste kolonnes van het koninklijke leger onder de poort door. Bois-Rosé zelf komt hen tegemoet, bloedend uit vele wonden, bleek van uitputting, maar glimlachend om de behaalde overwinning.

W. MYRTAL.

HUP ROBBEDOES

BEERTJE SPELEN

— Ik heb vandaag in een « Spelenboek voor de Jeugd » zitten neuzen, meneer Frank...

Robbedoes klampt me aan en vertelt lachend verder :

— Eén afdeling deed me almaar denken aan de dierentuin. Het waren dierspelen. Het ging over kat-en-muis, kreeftenspel, kangeroe's en beren. Waarom kiezen ze toch zulke gekke namen ?...

— Dat zal wel iets te maken hebben met het gedrag van dergelijke beesten. Het « berenspel » ken ik toevallig ook. Daarbij staat een deel der spelers in een houding, zoals wij vroeger beren op de kermis zagen : met een stok tussen hun schoften en achterpoten...

Robbedoes is zo vol van zijn spel, dat hij onmiddellijk zijn makkers fluit. Glimlachend laat ik begaan...

— Hallo, mannen, schreeuwt Robje. Ik heb een nieuw spel ontdekt. Al spelend leren we de regels...

» Ik zal aanvoerder zijn van de ene ploeg. Fredje neemt dan de andere. We verdelen onze club in twee helften. Jij mag dan eerst aanvallen met je ploeg, Fred.

Intussen trekt Rob twee evenwijdige cirkels op het speelveld. Een met ongeveer twee meter middellijn, de tweede met vier meter. Hij poot zijn ploeg in de kleinste cirkel met de koppen naar elkaar en de armen om elkaars hals. Zo vormen ze tesamen een tamelijk hechte constructie. Zelf stelt Robbedoes zich op in de overblijvende cirkelbaan.

— Nu moeten jullie proberen op de ruggen van mijn beren te springen en je daarop stevig vast te zetten. Ik moet dat verhinderen door je te tikken, voor je er goed en wel opzit... Klaar ?... Daar gaat-ie !

Fred en zijn mannen proberen met allerlei listen en lagen Robje te verschalken. En het lukt ! Spoedig zitten ze allemaal op een « beer ». De arme dieren bezwijken haast onder de last !

Maar Rob houdt Jan in de gaten. Die zit niet al te klemvast op de rug van Marcel ! Zal Janneman eraf vallen en zo een gemakkelijke prooi voor Robje worden ? Nee, want Fred heeft het gevaar gezien ! Hij stijgt van zijn beer en sluipt achter Robbedoes, die helemaal opgaat in het kijken naar Jan. Een sprong en... Fred zit op de rug van Robbedoes zelf, die nu buiten de cirkel zijn last aan de grond moet gaan zetten ! Van dat ogenblik profiteren alle ploegmaten van Fred, om zich weer, zonder dat Rob ze tikken kan, buiten de cirkel in veiligheid te stellen. Het spel kan opnieuw gespeeld worden.

— Klaar ?...

Weer begint de bestorming der berenruggen. Maar ditmaal is René niet vlug genoeg. Robje tikt hem voor René op zijn beer zat ! Daarmee wordt van kamp gewisseld. Nu zijn de vroegere beren de aanvallers.

De makkers van Fred lijken wel minder stevig gebouwd ! Ze houden het gewicht niet. Domien, die het laatst komt opgesprongen, geeft daarmee de berenfamilie de genadestoot. De hele groep zakt in elkaar en het is een wriemeling van armen en benen en een gelach van je welste.

Vergeet bij dit spel niet de puntentelling ! Als van een ploeg iemand getikt wordt, kost dat één punt aan de ploeg. Als er een beer bezwijkt of loslaat, is dat ook één punt tegen. Stand is dan 1-1. De ploeg, die het eerst 10 punten haalt, is winnaar. Veel plezier !

FRANK

518

JONGLEREN VAN HAND TOT HAND MET GEBOGEN ARM EN MET ZIJWAARTS BEWEGEN VAN HET LICHAAM. ALS 137, MAAR DAN DE LICHAAMSBEWEGING ERBIJ.

526

GESTREKT BEEN ZIJWAARTS UITWERPEN TEGELIJK MET TEGENGESTELDE ARM. ANDER BEEN EN ARM SOEPEL HOUDEN OM HET EVENWICHT TE BEWAREN.

536

ROMPBEWEGINGEN.- BENEN IN SPREIDSTAND, ARMEN HORIZONTAAL GESTREKT. DAN OM BEURTEN LINKERVOET RAKEN MET RECHTERHAND EN OMGEKEERD.

174

OP DE TEENSPITSEN OPSPRINGEN.- TELKENS BIJ HET NEERKOMEN DE BENEN VERDER UIT ELKAAR PLAATSEN. DAARNA WEER NAAR ELKAAR TOE HALEN.

DIEREN VOOR DE RECHTER

Het is algemeen bekend, dat dieren elkaar be- en veroordelen, net als de mensen. Zo zitten kraaien soms urenlang te krassen in een boom. Wat ze precies vertellen, hebben... de kraaien nog niet uitgebracht, maar het staat vast, dat ze dan beslissen over een soortgenoot, die de wetten van de stam overtreden heeft. Als de verdachte vrijgesproken wordt vliegt de hele bende weer rustig uiteen, maar als ze schuldig wordt bevonden, wordt ze de ogen uitgepikt en onbarmhartig afgemaakt.

Recht is recht en we mogen ervan overtuigd zijn, dat alles eerlijk toegaat tijdens zo'n zitting van het opperste dierengerechtshof.

Vanwege de mensen hebben de dieren helaas niet altijd zo'n grote sereniteit in de wraak ondervonden. Want er is een tijd geweest, toen ook dieren voor de rechtbanken van de mensen werden gesleept. Hiermee worden geen gewone afstraffingen bedoeld, zoals wanneer een hond iets mispeuterd heeft en van zijn baas een pak slaag krijgt. Er kwam een echt gerechtshof met rechters, advocaten, getuigen, enz., bij te pas. Tijdens een deel der Middeleeuwen werden dieren veroordeeld, niet zelden tot de doodstraf, net als de mensen.

200 VEROORDELINGEN IN EEN EEUW.

De rechtsgedingen met dieren in de hoofdrol behoren tot de vreemdste geplogenheden van de Middeleeuwen. Het volk was er verzot op. Volgens een geleerde historicus, die authentieke documenten heeft nagepluisd, zouden er in de XIVe eeuw niet minder dan 200 dieren voor de rechter verschenen zijn. Te Zurich werd een beer opgehangen, omdat hij twee meisjes verscheurd had. Hij werd volgens alle regels der kunst veroordeeld. De getuigen legden verklaringen af. De procureur sprak een zeer scherpzinnig requisitorium uit. De verdediger hield een gloedvol pleidooi en trachtte de wetteksten in het voordeel van zijn klant te doen spreken. En Bruintje werd opgehangen. Wellicht heeft hij ook nog een laatste sigaret gerookt en een laatste borreltje gedronken.

In Frankrijk werden tal van varkens veroordeeld voor moord op kinderen of verminking van de varkenshoeder.

In die tijd liepen de krulstaarten vrij rond in de straten van onze steden en dorpen. Ze vervulden zo'n beetje de taak van onze huidige reinigingsdiensten. Er waren erg kwaadaardige knapen bij en voor kinderen betekenden ze een voortdurend gevaar.

De ter dood veroordeelde varkens kregen broek en jas aan en werden dan afgeranseld en soms vreselijk verminkt voor ze naar het blok werden gesleurd om er ont...kopt te worden.

GEEN GRAPJE !

Nu moet je niet denken, dat die dieren gemarteld werden voor het genoegen van de toeschouwers. Helemaal niet. Ze werden beschouwd als gewone verdachten en stonden onder bescherming van de wet. De mensen van die tijd waren van oordeel, dat de dieren, die een mens om het leven hadden gebracht, als gewone moordenaars moesten beschouwd worden en dat de gewone vormen van rechtspraak ook geldig waren voor varkens, beren, stieren en razende honden.

De dieren werden trouwens niet automatisch veroordeeld. Soms sprak de jury hen vrij. Advocaten uit die tijd zijn beroemd geworden tijdens zo'n dierenproces, omdat ze er in geslaagd waren, de vrijspraak voor hun cliënten te verkrijgen. In 1547, te Savigny, verdedigde een advocaat zo vurig een zeug en haar zes biggen, die ervan beschuldigd waren, een kleine jongen gedood en opgepeuzeld te hebben, dat alleen de zeug ter dood werd veroordeeld. De biggetjes werden vrijgesproken omdat ze niet uit eigen beweging hadden gehandeld en alleen het slechte voorbeeld van hun moeder hadden gevolgd. Toch ontsnapten ze niet aan de dood, want drie weken later bood de eigenaar zich met hen voor de rechtbank aan. Hij zei, dat hij niet kon instaan voor hun goed gedrag.

DIEREN GETUIGEN.

Soms werden ook dieren als getuigen opgeroepen tijdens een gewoon proces, waarin een mens terecht stond. Eens kwam een van moord beschuldigde boer met zijn kat, zijn hond en zijn haan naar de rechtbank. In hun tegenwoordigheid bezwoer hij zijn onschuld. Hij werd vrijgesproken omdat zijn huisdieren hem niet tegengesproken hadden. Als de kat gemiauwd, de hond geblaft of de haan gekraaid had, zou hij ongetwijfeld veroordeeld zijn.

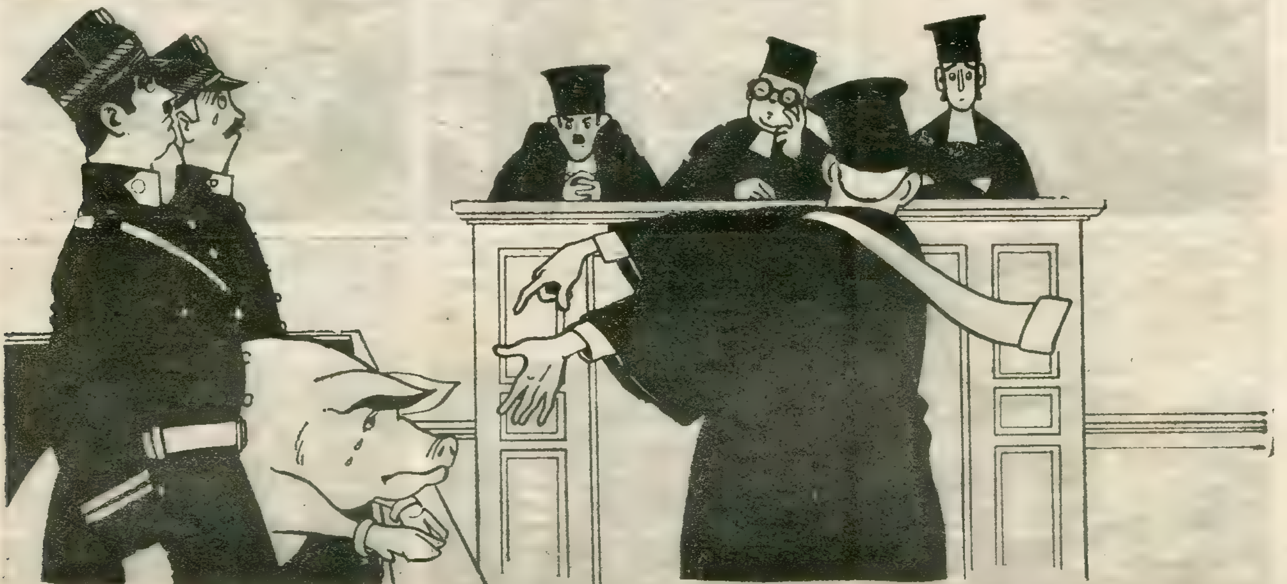
Deze gebruiken zijn niet spoorloos verdwenen. In die tijd werd een hond of kat als een onheilspellend voorteken beschouwd Soms werden ze in houten kooien opgesloten, samen met gifslangen, en werden tenslotte verbrand.

Heden ten dage zijn de mensen toch 'n klein beetje verstandiger geworden. De bespottelijke vertoningen werden voorgoed afgeschaft, maar toch zijn er nog altijd mensen, die 's avonds niet graag een zwarte kat over straat zien lopen.

Zelfs zwarte honden maken sommige bijgelovige mensen bang. Die vrees is nog een ingeboren overblijfsel van de ideeën, die men in vroegere eeuwen over de dieren had.

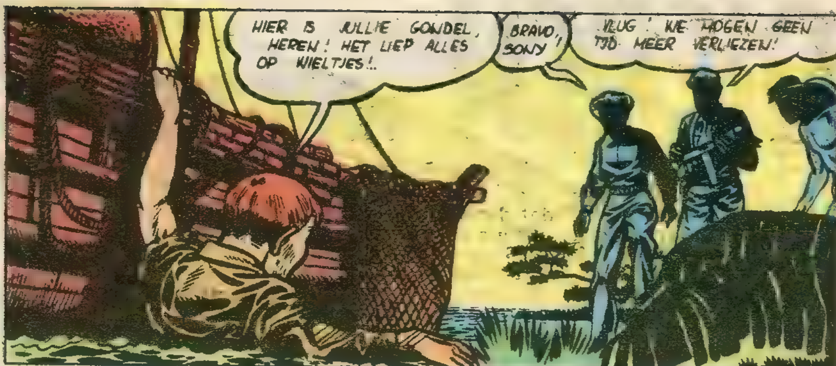
Als je ooit een zwarte kat ontmoet en sombere voorgevoelens krijgt, lach je eigen dan maar eens hartelijk uit. Dit is nog het beste middel om dat belachelijke bijgeloof uit te roeien.

M. M.

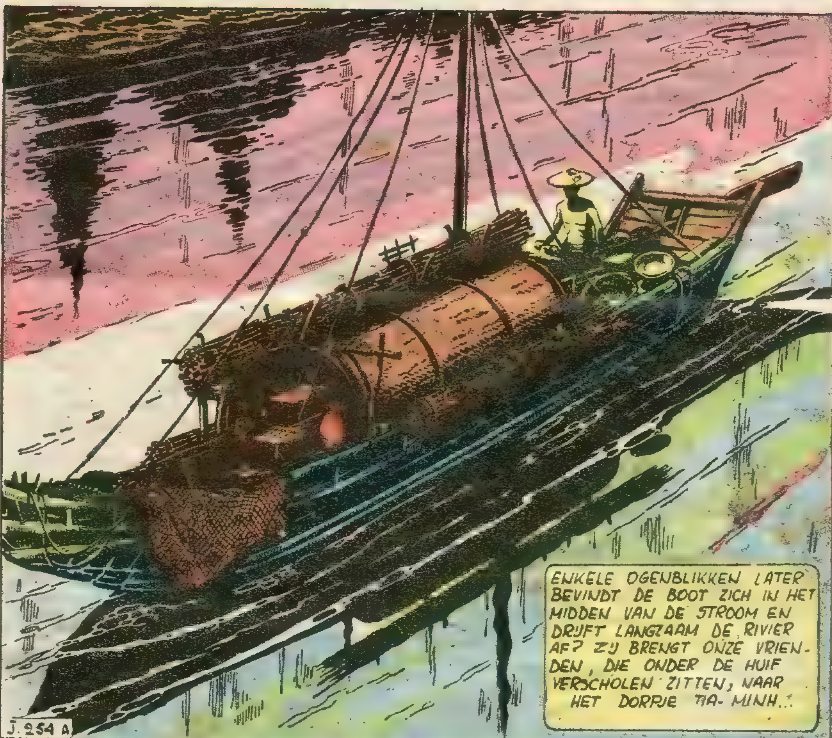
De Zwarte Draak

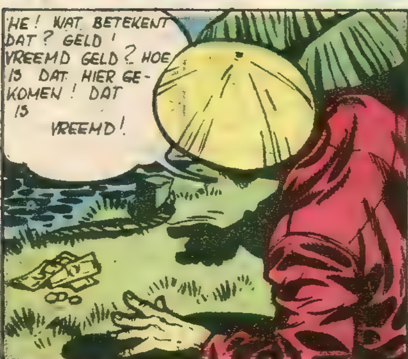

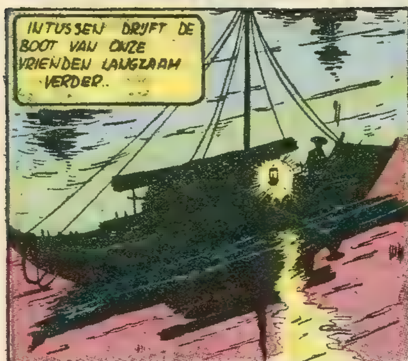

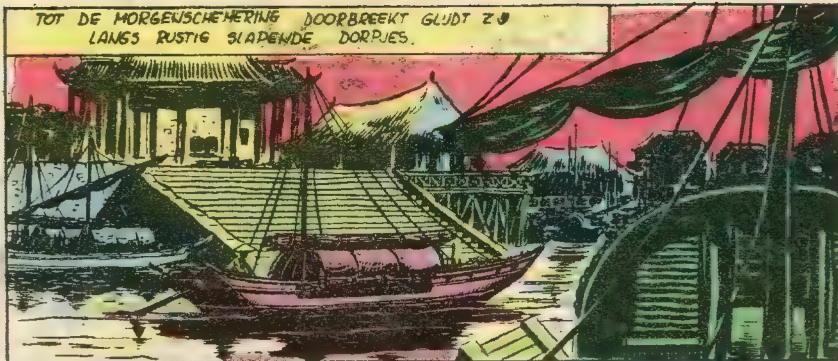

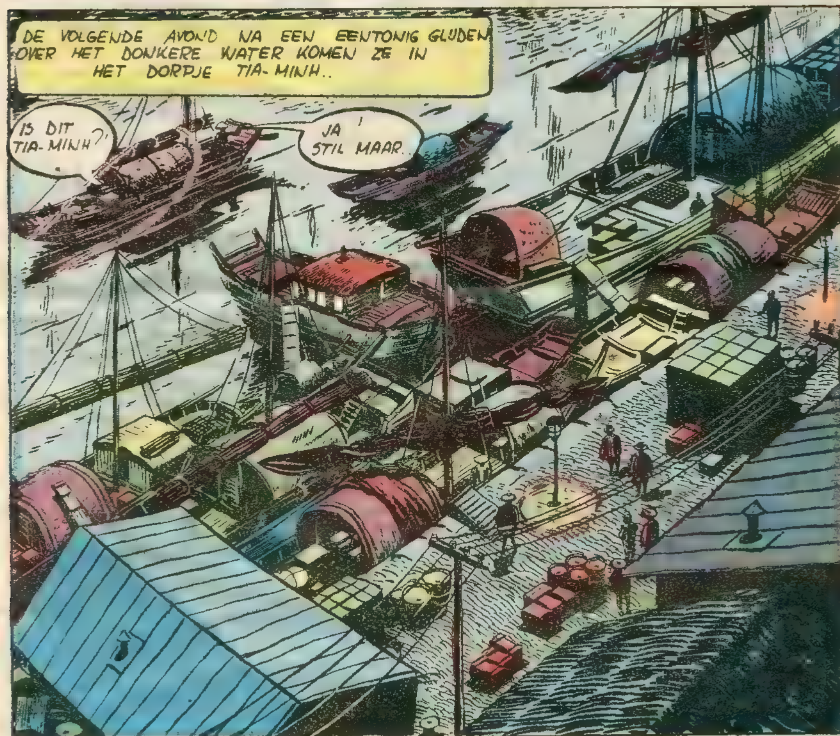

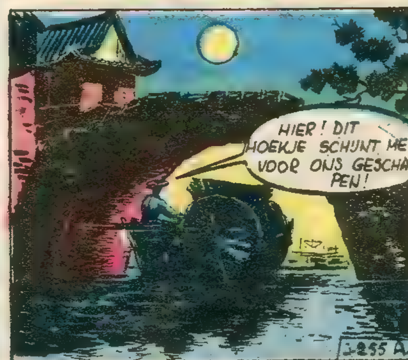

INTUSSEN DRIJFT DE BOOT VAN ONZE VRIENDEN LANGZAAM VERDER..

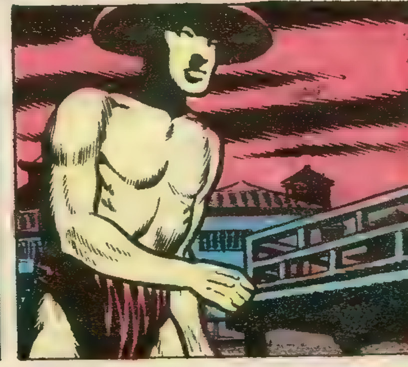

TOT DE MORGENSCHEMERING DOORBREEKT GLIJDT ZIJ LANGS RUSTIG SLAPENDE DORPJES.

DE VOLGENDE AVOND NA EEN EENTONIG GLIJDEN OVER HET DONKERE WATER KOMEN ZE IN HET DORPJE TIA-MINH..
IS DIT TIA-MINH?
JA! STIL MAAR.

ER ZIJN HIER HEEL WAT KLEINE KANAALTJES... IK ZAL EEN HEEL RUSTIG HOEKJE UITZOEKEN OM AAN TE LEGGEN!

HIER! DIT HOEKJE SCHIJNT ME VOOR ONS GESCHAPEN!
J.255 A.

BLIJVEN JULLIE HIER HEEL STIL.. IK GA EEN KIJKJE NEMEN EN DIE VA-PHUN-TIEN OPZOEKEN! IK BEN BENIEUWD HEM TE LEREN KENNEN!
IN ORDE, TAO! EN BLIJF VOORAL VOORZICHTIG!

HOU TOCH JE WAPENS MAAR KLAAR! JE KAN NOOIT WETEN. ER MOEST EENS IEMAND KOMEN!

INTUSSEN..
ZOU DE HOOGEDELE VAN-TRAN-N'GUIEN ME PIASTERS KUNNEN GEVEN VOOR DIT VREEMDE GELD?
J.255 B

'N OGENBLIKJE! IK BEN ZO KLAAR!

Onze Knollentuin

KNOLLENTUINREGLEMENT

Art. 1 : Alle jongens en meisjes mogen hun knolletjes aan Snuffeltje sturen.
Art. 2 : Alle grapjes, raadsels, tekeningen, gedichten, beschrijvingen of verhalen, worden als knolletjes beschouwd.
Art. 3 : Wie ze helemaal zelf verzint mag boven op zijn briefje vermelden : « Eigen werk » Wie op zijn eigen manier navertelt, wat hij ergens gelezen of gehoord heeft, moet op zijn briefje schrijven : « Naverteld ».
Art. 4 : Wie eenvoudig een knolletje van iemand anders wegpikt, zal met schande overladen worden
Art. 5 : Een goede raad : Kweek geen te dikke knollen.
Art. 6 : Tekenknolletjes moeten in Oost-Indische (Chinese) inkt uitgevoerd worden op goed tekenpapier zonder lijntjes.
Art 7 : Schrijf je knolletjes altijd op een afzonderlijk blaadje !

Het leven draait voor onze rakkers en rakkeresjes weer zijn gewone gang. Het is school en werken, wat de klok slaat ! Zelfs onze Kwabbernoot besloot weer op de schoolbanken plaats te nemen. Hij is natuurlijk blijven zitten, maar vond dat niet erg meer, toen hij ontdekte, dat ook de meester niet verhoogd was ! In zijn vrije tijd helpt hij echter in onze knollentuin. Daar komt hij aandragen met een knol van **ZWALUW** uit **Hasselt**, die vertelt van zijn Rome-reis.

ROME, MIJN VADERSTAD

Rome ! Eenmaal heb ik u gezien. Eenmaal heb ik uw schoonheid aanschouwd. Ik heb rondgedwaald over uw prachtige pleinen, de heerlijke beeldbouwwerken bewonderd op uw Tiberbruggen in bewondering gestaan voor de sierlijkheid van uw gebouwen, voor de macht van uw ruïnen : Colosseum, Forum en andere, voor de rijkdom van uw bloemenperken, voor de talloze kunststukken die uw fonteinen zijn.

Maar meer nog dan uw verspreide gebouwen, beelden en kunstwerken heb ik uw heiligdommen bezocht.

Want als gezegd wordt dat gij de stad zijt der kunstwerken, dan hebt ge dit te danken aan uw talloze kerken, waarin deze kunststukken zijn bewaard gebleven, zoals de jonge kerk zelf eens het oude Rome met zijn klassieke overblijfselen der kunst heeft bewaard en beschermd tegen de woeste barbaren.

Elke kerk in Rome is immers een wonderwerk én van stijl én van geschiedenis én van beeldende kunst. Iedere kerk in Rome is als het ware een museum, waarin al de edele gevoelens der kunstenaars zijn uitgedrukt in het rijke marmer en de zo beroemde fresco's der Italiaanse en andere meesters.

. . . .

Vooral in het Vaticaan is er een overvloed van kunstrijkdom. Als gij, om het even wie ge zijt, als vreemdeling, voor het eerst uw voet zet op het grandioze Sint Pietersplein, voelt ge u in het niet verzinken en alles zal voor uw ogen een mysterieuze macht en omvang krijgen.

En als gij de basiliek binnentreedt, zullen die geweldige beelden u dreigen te verpletteren. Toch zal die reusachtigheid de schoonheid niet schaden, omdat alles — zonder uitzondering muren koepel, beelden — een harmonieuze omvang heeft en het een in juiste verhouding staat tot het ander. En ge zult niet kunnen zeggen wat het schoonste is in de Sint Pieter : de Pietà van Michelangelo, of de ontelbare graf- en gedenkstenen der vele Pausen, waar zij meer dan lichaamsgroot staan uitgebeeld met bijfiguren, die kunstwerken zijn op zich zelf, of de mozaikbeelden met een kleurenweelde, die men alleen vindt in het natuurschoon van bergen en meren, of de onovertroffen koepel met zijn enige galerij, of... nee, gij zult het niet kunnen zeggen.

. . . .

En dan, dat zalige, heilige ogenblik van de audiëntie van de Paus, onze Paus, Pius XII, op zijn buitenverblijf te Castel Gandolfo.

Die sidderende spanning, toen de komst van de Heilige Vader was aangekondigd. De heilige schroom, die ons beving toen we neerknielden voor de plaatsvervanger van Christus, die ons allen zijn zegen gaf. Dan kwam de Heilige Vader zelf rond, en sprak met ons. O, die serene stem. Met de Hollanders sprak hij Duits, met ons Frans. Ook mij heeft Hij vragen gesteld. Vader heeft ze voor mij beantwoord. Ik kon eenvoudig niet spreken

. . . .

Rome ! Eenmaal heb ik u gezien. Eenmaal heb ik uw schoonheid aanschouwd. Ik heb rondgedwaald over uw bloemrijke pleinen en uw kunstwerken bewonderd. Sindsdien heeft een stil heimwee me aangegrepen naar u, en voor ik u verliet, heb ik mezelf beloofd nog eens en zelfs meer dan eens terug te keren ! En ik zal woord houden. Ik voel het, want mijn verlangen naar u, mijn geestelijke vaderstad, groeit met de dag.

ZWALUW uit Hasselt.

DE KLIMMENDE TIJGER 26.182 uit **Rumst** vertelt van zijn eerste telefoonbelevenissen. We hebben enkel « Beppingen » gezet, waar een grote Vlaamse gemeente genoemd was !

MIJN EERSTE TELEFOONGESPREK

Al drie dagen stond dat zwarte gevaarte op het bureel van vader en nog nooit had ik de gelegenheid gehad eens te kunnen telefoneren.

Daarom besloot ik zelf mijn vriend Marcel eens op te bellen.

Ik diepte uit mijn binnenzak een notaboekje en zocht naar het nummer van Marcel. Beppingen 82. Goed onthouden !...

Ik draaide aan het wieltje, bracht de hoorn aan mijn oor, (oei, hoe koud !) en luisterde . . .

— Hallo, Marcel, zijt gij het ?

— Watbelieft Mijnheer ?...

— Marcel, 't is hier Jules, ge weet wel, he ?

— Welk nummer zegt u, Mijnheer ?

— Nummer ? Zeg, Marcel hou me nu niet voor de gek hoor !

— Maar, Mijnheer, blafte een strenge stem, u spreekt met de centrale van Beppingen.

— Hoe centrale ?...

Ach ja, ik moest eerst het nummer aanvragen, hoe dom van mij ! Wacht eens, ha ja, twee en tachtig.

— Dus Beppingen, honderd twee en tachtig ?

— Verdoris, neen Mijnheer, TWEE EN TACHTIG !

Maar het was te laat. Ik wachtte. Een beetje gekraak en dan plots :

— Hallo ?

— Hallo, Marcel, zijt gij het ?

— Quoi ?

— Hallo ? ? ?

— Haaloo ! ! !

— Marcel... is dit 82 Beppingen, Mevrouw ?

— Je vous ne comprends pas monsieur, tu parle avec la maison communale de Beppingen.

Stomme verbazing langs beide zijden... Een heftige woede maakte zich plots van mij meester. Beppingen is toch een Vlaamse gemeente. Ik flapte de hoorn op de telefoon, greep in allerhaast een «Robbedoes» en verdiepte mij in de lectuur.

DE KLIMMENDE TIJGER 26.182 uit **Rumst.**

Ferdi Kubler. — Gedeeltelijk nagetekende knol door KAMPIOEN 16.390 uit Wichelen.

P. K. blijft het mikpunt van onze rakkers. Dat getuigen de knolletjes van **GEMASKERDE WREKER 29.481** uit **Zaventem** en van **SUPERMAN 27.107** uit **Arendonk.**

PIET KWABBERNOOT ALS KANAALZWEMMER

Piet stond ingewreven met een dikke laag vet, klaar om het Kanaal over te steken. In een roeiboot zou Robbedoes de overtocht meemaken met opgeheven handen stond Piet de toejuichingen van het publiek te beantwoorden. Over enkele ogenblikken zou hij vertrekken...

Het uur was daar. Onze held liep 100 meter het water in en dan met een prachtduikeling zwom hij naar Engeland toe.

De kanaalzwemmer had reeds 7 uur in het water vertoefd en alhoewel de zee koud was kreeg hij het toch warm. Robbedoes volgde onze Piet, die gaf wat hij kon.

Na nog 4 uur in het water vertoefd te hebben vroeg hij aan Robbedoes :

— Wel, Rob, is het nog ver ? Zijn we nog steeds in de goede richting.

Rob antwoordde :

— Ja, maar ik dacht dat je de weg wel kende. Dus ik ben jou maar gevolgd !

Onze held viel bijna flauw en kon nog juist de rand van het bootje grijpen. Robbedoes hielp hem in de schuit, waar Piet van zijn stokske ging.

In Engeland hoorden ze, dat ze maar eventjes 7 Km. uit de koers geraakt waren. Snip lachte zich bijna een bult bij het zien van P. K., die op het horen van dit nieuws een gek gezicht zette.

GEMASKERDE WREKER 29.481 uit **Zaventem.**

ZIJN EERSTE KOERS

Piet Kwabbernoot droomde reeds lang van fietsen. Op zekere dag kon hij, dank zij een rijke oom, een rijwiel kopen. Zogauw hij de fiets had, reed hij naar huis.

« Eerst stop ik even bij Robbedoes », dacht Piet.

— Hé, Rob, riep Piet, komt eens kijken.

Rob floot van bewondering.

— Wat een fiets, zeg ! Ga je nu meekoersen, Zondag ?

— Spreekt vanzelf, antwoordde Piet fier.

— Veel geluk, zei Rob.

Daarna namen ze afscheid.

Enkele dagen later is het Zondag. Het bestuur van de veloclub geeft een koers over een afstand van 75 Km. Het is een koers voor beginnelingen. De mensen kiezen hun favorieten en het is een drukte van belang.

Onder de renners bemerken we ook P. K. en zijn verzorger is Snuffeltje. Daar geeft de burgemeester het vertreksein. Pas zijn de renners weg of een drietal ontsnapt. Na één ronde hebben ze reeds veertig seconden voorsprong. Bij de tweede nog maar twintig. Plots ontdekt Snuffelt. dat Piet er niet meer bij is. Op een vijftigtal meters van het peleton komt dan toch nog een renner aangereden en het is waremuel P. K. ! ! Het is juist of hij uit een kolenmijn komt.

« Waarschijnlijk gevallen », denkt Snuffeltje.

Bij de volgende ronde is Piet reeds bij de anderen. Ook het drietal dat ontsnapte blijkt weer ingelopen. De laatste ronde

breekt aan. De inrichters denken reeds aan een massaspurt. Maar nee ! Weer ontsnappen er twee renners. Het zijn Halve Gare en P. K. Het peleton kan ze niet meer houden en zo bereiken deze twee kleppers de eindmeet. Halve Gare trekt van ver de spurt aan, maar ijzeren Piet is niet te houden en wint met 3 meter voorsprong.

De uitslag : 1. Piet Kwabbernoot ; 2. Halve Gare ; 3. Jan Aardappel ; 4. Jozef Klauw ; 5. Houtere Tafel ; 6. Onderste Boven ; 7. Het gehele peleton.

SUPERMAN 27.107 uit **Arendonk.**

Tot slot ditmaal een leuk naverteld knolletje van **MONTANA KID** uit **Haarlem.**

DE INBREKER

Mevrouw werd midden in de nacht wakker door gemorrel aan het slaapkamerraam.

Ze stootte haar man aan en fluisterde :

— Zeg, er zit, een inbreker bij het raam !

— Sssst !... Laat hem even z'n gang gaan, fluisterde haar man terug. 't Is het enige raam, dat we niet open konden krijgen, toen de schilder weg was !

MONTANA KID uit **Haarlem.**

Er is, zoals gewoonlijk, een eerbiedwaardige lijst eervolle vermeldingen voor opstelknollen. Voorop komt **Bliksemflits 27.918** uit **Arendonk** met twee reuze-knollen, die onmogelijk in de knollentuingrond kunnen, zo groot zijn ze. Je kunt schrijven, Leo, maar... niet zoveel taalfouten maken en veel beknopter ! Dan prijk jij gauw weer in de knollentuin. Doe je uiterste best om die interessant te maken. Dit is jullie hoekje ! Verder een eervolle vermelding voor **Matroos van der Klein** uit **Botermelk**, die deze keer teveel « preekt ». Nog voor **De Rode Ridder 29.350** uit **Aalst**, met nog twee tekenknolletjes. De afwerking, Jozef ! En tenslotte voor **Geheim Agent X9, 25.869** uit **St Pieters Leeuw** die de weerstand verheerlijkte.

Van de dichtknollen kiezen we ditmaal het werk van een Nederlands rakkeresje, van **YPIE 30.679** uit **Schiedam**, die ook een tekenknol wrochtte. Snuffel hoopt, dat het helemaal « eigen werk » is, Marijcke !

P. K. MET RODE KOOL

— Piet, zei Vader, je mag mee !
— Hoera, riep Piet, mag ik naar zee ?...
— Nee, je mag mee de haven bekijken,
Dat zal je toch ook wel aardig lijken ?...

De volgende dag, na urenlang lopen
Wou Piet's vader een biertje gaan kopen.
In de herberg stond bedaard
Een dikke man, 't was de waard.

P. K. in al zijn glorie ! - Leuke tekenknol van BUGS BUNNY uit Wetteren-Overbeke.

Lucky Luke ontmoet Panchito van « De Drie Caballeros », die hier een extra nummertje geeft. Voor deze tekenknol verdient DE WITTE uit Hofstade een bravo !

— Waard, zei vader, jij kan 't weten
of ik hier ook wat kan eten !
— Wat vroeg de waard, zal 't wezen, rode kool met spek ?
— Goed, vond vader, dat is niet gek !

Piet heeft z'n ogen amper op de kool gericht.
of hij trekt een heel vies gezicht.
— Zal ik, zei de waard, die het aan zag, Hem voorgoed daarvan genezen, als 't mag ?

— Ja, zei de waard, 'k moest vroeger ook naar zee
En rode kool viel mij ook niet mee !
De kok vroeg, wat lust je niet.
Toen vertelde ik van mijn rode kool-verdriet.

» Goed, zei de kok, 'k zal 't onthouden,
En de volgende dag, wat zet hij me voor?
Rode kool, en hoe ik ook zat te zweten, hoor !
Ik moest en ik zou mijn bord leeg eten !

Zo werd ik gauw en goed genezen.
Het zal bij jou ook wel zo wezen...
Piet vindt het lekker ! De waard is tevreden,
Want Piet zijn leed is nu geleden.

YPIE 30.679 uit **Schiedam.**

Onze bovenste beste rakker **ZORRO** van de B.B.B. te **Hasselt** is zowaar boos, omdat hij geen succes kent — tot nu toe — met zijn tekenknolletjes ! Hij probeert het nu met een dichtknolletje. Ook daaraan had Snuffel nog te verbeteren ! Kom, kom ! Een Robbedoes-rakker is eerlijk en erkent ronduit, als andermans werk beter is ! Hier volgt het rijmknolletje.

Piet Kwabbernoot is een bengel
En nooit zal hij worden een engel !
Hij slaapt soms tot 's morgens heel laat
En loopt almaar langs de straat
Tot diep in de nacht...
En Robbedoes wacht
Op Piet,
Die deugniet !

ZORRO uit **Hasselt.**

Tot slot een raadseltje van **DOORNROOSJE 28.829** uit **Vilvoorde.**

Ik ben een Robbedoesheld en besta uit zeven letters.
4 - 6 - 1 vind je op iedere woning.
7 - 2 - 3 is een insect.
3 - 6 - 5 - 4 wordt vaak gevraagd.
1 - 5 - 7 is een huisdier.
4 - 3 - 5 - 6 is onmisbaar voor kleermakers.
Raden, wie raden kan !

Wat tekenknollen betreft : eervolle vermeldingen voor **Yves L.** uit **Waarschoot**, die naar Gent gaat wonen, voor zijn magisch vierkant ; voor **Rex Baxster** uit **Mechelen**, die op lijntjespapier tekende ; voor de knolletjes van **Steenhart 30.414** uit **Den Helder**, **Montana Kid** uit **Haarlem**, **Vlugge Schildpad** uit **Menen**, drie knolletjes van **Zwarte Arend 30.613** uit **Elsene** en **Surcouf** uit **Oostende** en voor de nagetekende knolletjes van **Kwarte Panter** uit **Zwevegem**, **Sam 29.380** uit **Landen**, die ook een raadselknol plantte en **De Gier-Wally 30.695** uit **Aalst.**

Daar komt Sjarel pijpepuffend aanstomen en drijft ons de knollentuin uit. Tot volgende week, rakkers en rakkeresjes ! Groeten van Sjarel de Pijp, Piet de Gieter en van jullie opperknollenplanter

SNUFFEL

CLUBNIEUWS

Het wonder was dus gebeurd. De plaatselijke Robbedoesclub « De Eensgezinden » beschikte over een fortuintje. Vijf duizend frank !

Ooit vijf duizend frank in je hand gehad ? En die helemaal van jou zijn ? Daar krijg je heel eigenaardige gewaarwordingen van. Ik moet eerlijk bekennen, dat we er in het begin 'n beetje duizelig van waren en dat we niet goed wisten, wat we met al dat geld moesten aanvangen. Mijn neef Jos kwam het eerst tot uitbarsting.

— Joeplaboem ! schreeuwde hij en maakte een luchtsprong.

Hij had natuurlijk vergeten, dat we in ons clublokaal onder de brug zaten en dat de zoldering nogal laag was. Het volgende ogenblik was hij weer duizelig, maar ditmaal omdat hij met zijn hoofd tegen een balk van de brug terecht was gekomen.

— Je moet nooit proberen, met je hoofd een brug in te beuken ! merkte Richard op, toen het gebleken was, dat het hoofd van Jos geen noemenswaardige schade had geleden.

— En schedelbreuken moet je zoveel mogelijk vermijden ! grinnikte Walter.

— Want ons goeie geld zouden we liefst niet aan de dokter verspillen ! voegde Frederik daar aan toe.

— Verspillen ! Verspillen ! bromde Jos. We moeten tot de laatste cent oordeelkundig gebruiken. Aangezien het geld van Walter is, moet hij beslissen, wat wij ermee zullen doen.

— Het geld is helemaal niet van mij ! protesteerde Walter. Het is van ons. Punt, nieuwe regel

— Doe jij dan toch het eerste voorstel, drong Jos aan.

— Wel, ik heb dadelijk gedacht aan een gezamelijk reisje.

— Te voet, per fiets, per trein of per auto... van welwillende automobilisten ? Waarheen ? Wanneer ?

Dat waren een hele boel vragen ineens en er kwamen nog meer antwoorden op, zodat het ogenblik leek, of revolutie was uitgebroken onder de brug. Ik voelde, dat het tijd werd voor mij om in te grijpen.

— Luister, jongens, ik zal een voorstel doen. Daarna kan iedereen om beurt zijn mening zeggen, te beginnen met de oudsten. Een volgende keer komen de jongsten eerst aan de beurt.

— Accoord ! Joeplaboem ! schreeuwde Jos, maar ditmaal maakte hij geen luchtsprong.

— Wel, begon ik, automobilisten lastig vallen met ons vijven, lijkt me niet gewenst. We zouden onderweg van elkaar gescheiden worden en we moeten in gesloten gelederen oprukken. Ten tweede moeten we in ons eigen land blijven. Ons eigen land is het mooiste omdat het van ons is. Ten derde moeten we ons geld oordeelkundig besteden en niet alles ineens opmaken. Als we terugkomen, moet er nog iets meer dan mooie herinneringen overblijven. We mogen het onszelf ook niet te gemakkelijk maken. Daarom heb ik gedacht, een tent te kopen. Van een tent zullen we nog lange jaren genieten...

— Maar een tent zal haast geheel ons fortuintje opslokken ! meende Richard.

— Geeft niet. Als we ergens in een hotel moeten overnachten, zijn we ons geld ook kwijt en dan moeten we een volgende keer thuis blijven.

— Accoord met de tent ! Joeplaboem !... juichte Jos.

Zij waren het allemaal eens met mijn plan. Alleen Walter scheen nog niet helemaal tevreden en ik vroeg hem, of hij betere ideeën had.

— Ik ben voor de tent ! zei hij. Alleen vind ik, dat het zelfzuchtig van ons zou zijn, die vijf duizend frank alleen voor ons eigen genoegen te besteden. Als we nu een gedeelte, bijvoorbeeld een tiende, gebruiken om er iemand anders blij mee te maken.

Dat vond ik prachtig van Walter en ik steunde onmiddellijk zijn voorstel, dat trouwens op geen tegenstand stootte. Integendeel, het was of we zelf ineens veel gelukkiger waren geworden en geestdriftig bespraken we allerlei mogelijkheden om die vijfhonderd frank zo goed mogelijk te besteden.

Daar zal ik volgende week over vertellen. Accoord ? Joeplaboem ! zou onze goeie Jos zeggen.

TOON.

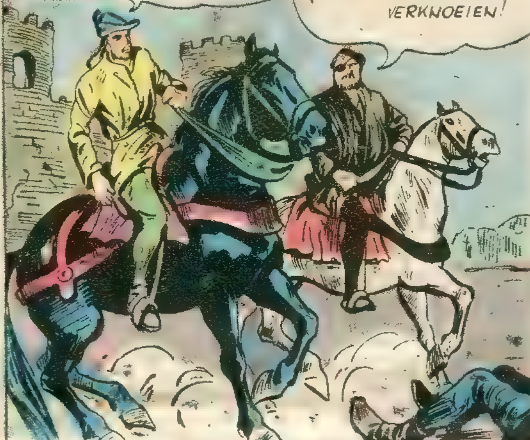
OPROEP. — Rakker René Peeters heeft in Maaseik een plaatselijke club gesticht. Doel : oudheden verzamelen, landkaarten maken, voetballen, eerste hulp bij ongevallen, vissen, zwemmen en kamperen. Schrijven of bezoeken : René Peeters, Weertersteenweg 11, Maaseik, ofwel : Jaak Bocken, Weertersteenweg 51, Maaseik.

De Leeuw van Vlaanderen

naar het beroemde werk van H. CONSCIENCE

Platen van Wik
Scenario van P. DURBIN

OP HUN WEG KOMEN BREYDEL EN DE CONINCK VOORBIJ DE PLAATS WAAR HET GEVECHT PLAATS HEEFT GEHAD TUSSEN DE ZWARTE RIDDER EN DE FRANSEN

de BLAUWE SPERWER

door Sirius

ERIK EN LARSEN MAKEN EEN TOCHT DOOR ZUID-AMERIKA. HUN WAGEN HEEFT PECH, NIET VER VAN EEN HUIS, WAAR ZE SLECHT ONTVANGEN WORDEN.

Hartelijk welkom!

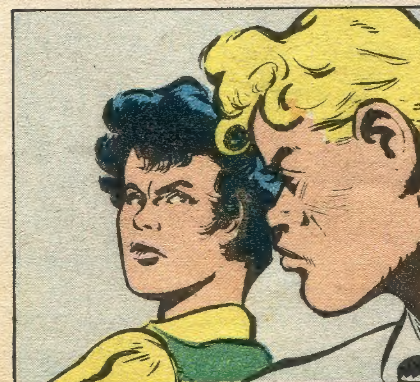

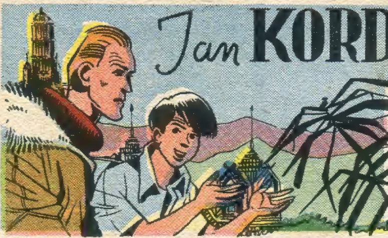

Jan KORDAAT en JEFKE bij de VAT-FENH-LING

PROFESSOR BOLS VERSCHEURT ZIJN FILMS EN NOTA'S OPDAT DE "VAT-FENH-LING" HUN RUSTIG, ONBEKEND BESTAAN ZOUDEN KUNNEN VOORTLEVEN.

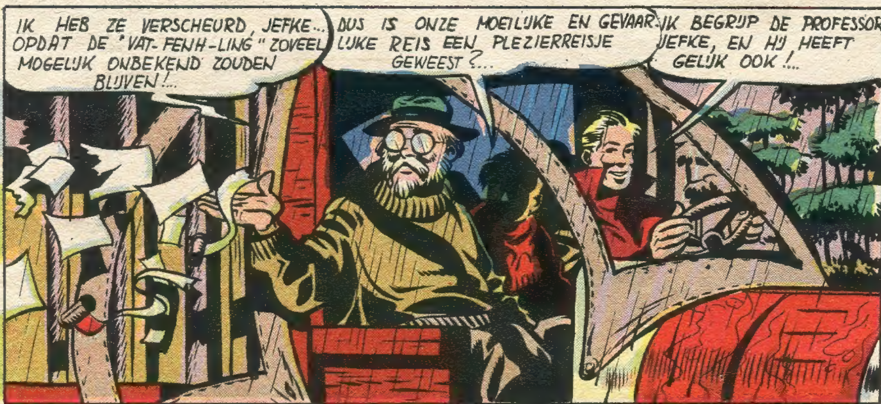

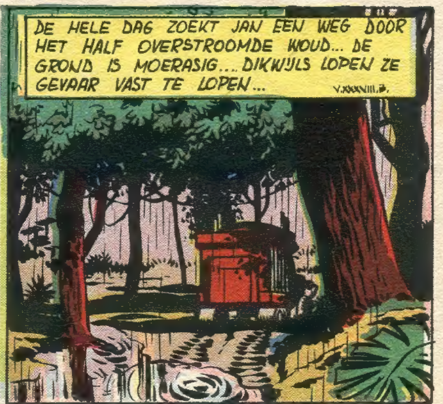

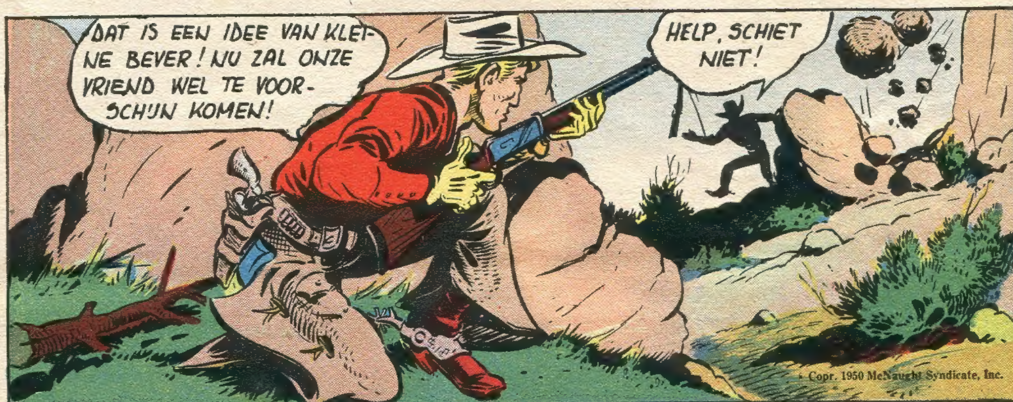

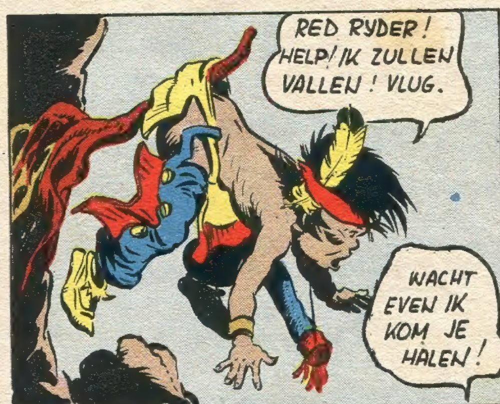

Wisten jullie dat?

Weten jullie, dat de kleur van jullie kamer invloed kan uitoefenen op je zenuwen?

Een kleur als groen bijvoorbeeld, stemt tot rust, terwijl rood en oranje soms een onrustige stemming kunnen teweeg brengen.

Voor je studeerkamer is dat zeker van groot belang.

Kies dus bij voorkeur lichtgroen of lichtblauw en vermijdt schrille kleuren. Het is bovendien smaakvoller.

Er is vastgesteld, dat leerlingen in een klaslokaal met rode muren veel rumoeriger zijn dan in een klaslokaal met grijs-geschilderde muren.

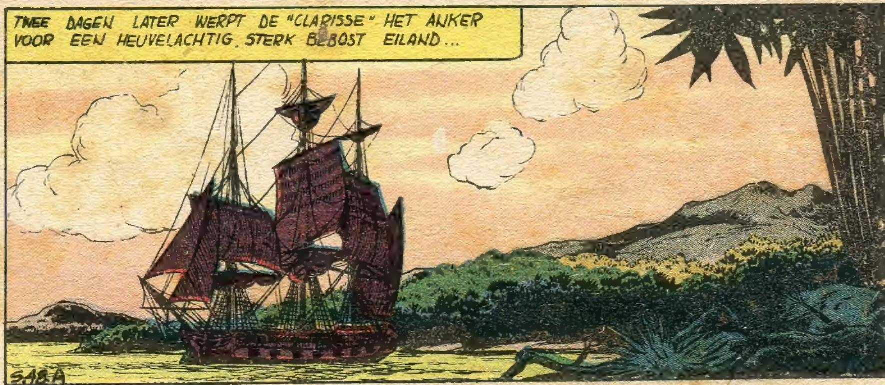
Als jullie zelf de kleur van je kamer mogen kiezen, kan je daar rekening mee houden.

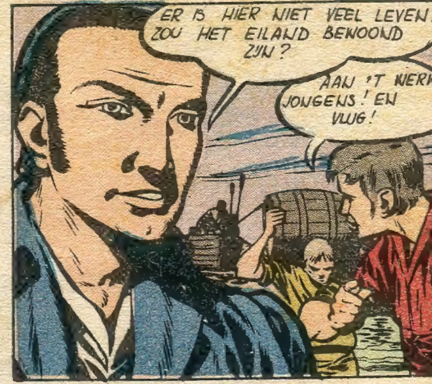

Uitgeverij J. DUPUIS, Zonen en Co.